

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Paweł Misiak,

Sędziowie: SA Maria Wiatr,

SO (del.) Ryszard J. Lebioda (spr.)

Protokolant: Jadwiga Popiołek,

w obecności Prokuratora Haliny Tokarskiej,

po rozpoznaniu w dniu 12 maja 2015 r.,

sprawy **R. T. (1)**, **P. W. (1)** oraz **B. G. (1)**,

oskarżonych o czyny z art. 258 § 1 i 3 kk i in.,

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, obrońców wszystkich oskarżonych oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego – (...) SA

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 29 kwietnia 2014 r. w sprawie IV K 129/11,

I. zmienia zaskarżony wyrok w następujący sposób:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego **R. T. (1)** zawarte w punkcie 15 i o warunkowym zawieszeniu jej wykonania, zawarte w punkcie 16, a także orzeczenie o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny, zawarte w punkcie 17;
2. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego **P. W. (1)**, zawarte w punkcie 28;
3. zmienia opisy czynów ciągłych przypisanych oskarżonemu **R. T. (1)** w punktach 2 i 3 oraz oskarżonemu **P. W. (1)** w punkcie 23 w ten sposób, że zamienia użyte w tych opisach słowo „przestępstw” na słowo „zachowań”, a także dodatkowo zmienia opis czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu **R. T. (1)** w punkcie 2 w ten sposób, iż w wersji 9 tego opisu zastępuje liczbę 17 liczbą 15 oraz eliminuje z tego opisu zachowania opisane podpunktami d) i g);
4. w podstawie prawnej wymiaru kar wymierzonych oskarżonemu **R. T. (1)** w punktach 2, 3, 5, 7, 10, 11 i 13 - w miejsce przepisu art. 60 § 3 kk, przyjmuje przepis art. 60 § 4 kk, zaś w punktach 2 i 5 ponadto - w miejsce przepisu art. 60 § 7 pkt 3 kk przyjmuje przepis art. 60 § 6 pkt 3 kk;
5. zmienia opis zachowania składającego się na czyn ciągły przypisany oskarżonemu **R. T. (1)** w punkcie 5, a opisanego w podpunkcie h) w ten sposób, iż uznaje, że polegało ono na tym, iż w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze udzielenia pomocy w zbyciu należącego do J. G. samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 57.000 złotych wraz z naczepą marki W. nr rej. (...) o wartości 35.300 złotych z ładunkiem mebli o wartości 155.080,95 złotych, należących do (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W., skradzionych z włamaniem w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku, zadzwonił do nieustalonej osoby z propozycją sprzedaży tych rzeczy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na

brak zainteresowania tejże osoby ich nabyciem oraz z uwagi na fakt, iż osoby zwracające się do niego o udzielenie pomocy w zbyciu odstąpiły od dalszej współpracy z nim w tym zakresie, a także uzupełnia kwalifikację prawną tego czynu ciągłego o przepis art. 13 § 1 kk w związku z art. 291 § 1 kk;

6. w punkcie 6 zastępuje słowo „dwustu” słowem „trzystu”;

7. z opisu czynu przypisanego oskarżonemu **R. T. (1)** w punkcie 8 eliminuje sformułowanie „działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I”;

8. w punkcie 12:

a) uznaje, iż oskarżony **R. T. (1)** dopuścił się czynów zarzuconych mu w XIX i XXIII aktu oskarżenia w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu i w związku z tym, na podstawie art. 279 § 1 kk w związku z art. 91 § 1 i art. 60 § 3 kk i § 6 pkt 3 kk wymierza mu za te czyny jedną karę 11 (jedenaście) miesięcy pozbawienia wolności;

b) ponadto uznaje, iż oskarżony **R. T. (1)** dopuścił się czynów zarzuconych mu w XX i XXI aktu oskarżenia również w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu i w związku z tym, na podstawie art. 279 § 1 kk w związku z art. 91 § 1 i art. 60 § 3 i 4 kk i § 6 pkt 3 kk wymierza mu za te czyny jedną karę 11 (jedenaście) miesięcy pozbawienia wolności;

9. w punkcie 24 – w miejsce czynu zarzuconego oskarżonemu **P. W. (1)** w punkcie LXIX aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w dniu 30 września 2007 roku w Ł., działając w zamiarze tego, aby D. S. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący i R. T. (1), zażądali od W. A. (1) korzyści majątkowej w zamian za zwrot skradzionego uprzednio samochodu marki M. (...) nr rej. (...), swoim zachowaniem ułatwił im popełnienie tego czynu w ten sposób, iż na prośbę pokrzywdzonej nawiązał z nimi kontakt, a następnie negocjował z nimi kwotę pieniędzy, w zamian za którą samochód ten zostanie jej zwrócony, ustalając ostatecznie kwotę 5.000 złotych, po czym przekazał tę kwotę od W. A. (1) dla R. T. (1) i D. S. (1), co wyczerpało znamiona określone w art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 2 kk i za to, na podstawie art. 286 § 2 kk w związku z art. 19 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

10. w punkcie 25 – w ten sposób, iż w miejsce czynu zarzuconego oskarżonemu **P. W. (1)** w punkcie LXX aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze udzielenia pomocy w zbyciu należącego do J. G. samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 57.000 złotych wraz z naczepą marki W. nr rej. (...) o wartości 35.300 złotych z ładunkiem mebli o wartości 155.080,95 złotych, należących do (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W., skradzionych z włamaniem w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku, skontaktował się z R. T. (1) w sprawie sprzedaży tych rzeczy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na bezskuteczność dalszych działań podjętych przez R. T. (1) oraz z uwagi na fakt, iż osoby zwracające się o udzielenie pomocy w zbyciu odstąpiły od dalszej współpracy w tym zakresie, co wyczerpało znamiona określone w art. 13 § 1 kk w związku z art. 291 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i za to, na podstawie art. 294 § 1 kk w związku z art. 14 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jeden) rok i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności,

11. zmienia podstawę prawną wymiaru kar wymierzonych oskarżonemu **P. W. (1)** w punktach 26 i 27 oraz oskarżonemu **B. G. (1)** w punkcie 35 w ten sposób, iż zastępuje przepis art. 18 § 3 kk przepisem art. 19 § 1 kk;

12. w punkcie 37:

a) w podpunkcie c) - obniża wysokość obowiązku naprawienia szkody orzeczonego w stosunku do oskarżonego **R. T. (1)** na rzecz (...) S.A. w W. do kwoty 900,49 (dziewięćset, 49/100) złotych,

b) dodatkowo, na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka w stosunku do oskarżonego **R. T. (1)** obowiązek częściowego naprawienia szkody w kwocie 80.000 (osiemdziesiąt tysięcy) złotych na rzecz (...) Spółka Akcyjna w W. – w związku ze skazaniem go za zachowanie składające się na czyn ciągły przypisany mu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, a opisane w podpunkcie k),

13. w punkcie 38:

a) w podpunkcie a) i b) – w ten sposób, iż uchyła orzeczenie w stosunku do oskarżonych **R. T. (1)** i **P. W. (1)** obowiązków naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. w W. oraz na rzecz (...) S.A. - w związku z przestępstwami popełnionym na szkodę J. G. i firmy (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.;

II. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk, w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu **R. T. (1)** w punkcie I.8 niniejszego wyroku oraz w punktach 1, 2, 4, 5 i 9 zaskarżonego wyroku orzeka wobec niego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego **R. T. (1)** w punkcie II okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 22 listopada 2007 roku do dnia 24 lutego 2009 roku;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu **P. W. (1)** w punktach I.9 i I.10 niniejszego wyroku oraz w punktach 23, 26 i 27 zaskarżonego wyroku orzeka wobec niego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 (dwa) lata i 5 (pięć) miesięcy;

V. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

VI. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz **advokata J. K.**, obrońcy oskarżonego **R. T. (1)** kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, tytułem nieopłaconych kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

VII. zwalnia oskarżonych **R. T. (1)**, **P. W. (1)** oraz **B. G. (1)** z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciąża tymi kosztami Skarb Państwa.

Sygn. akt II AKa 20/15

UZASADNIENIE

R. T. (1) oskarżony został o to, że:

I. w okresie od miesiąca kwietnia 2007 roku do 22 listopada 2007 roku w Ł. i na terenie innych miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej założył i kierował zorganizowaną grupą przestępczą w skład której wchodził m. in. T. O. (1), D. S. (1), D. W. (1), W. Z., W. S., G. K., K. J., A. C., P. O., P. W. (1), mającą na celu popełnianie przestępstw a w szczególności polegających na kradzieżach z włamaniami pojazdów samochodowych, wymuszaniu okupów za skradzione pojazdy, paserstwa pojazdów samochodowych i akcesoriów i innych przestępstw przeciwko mieniu a także przestępstw opisanych w dyspozycji art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 i 3 kk,

II. w okresie od miesiąca lipca 2007 roku do 22 listopada 2007 roku, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi do chwili obecnej osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dokonał zaboru mienia w postaci pojazdów samochodowych na szkodę różnych osób fizycznych i podmiotów gospodarczych o łącznej wartości 845.553,38 złotych i tak:

1. w dniu 2 lipca 2007 roku w Ł., po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, zabrał w celu przywłaszczenia pojazd marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 12.000 złotych na szkodę A. R. (1),

2. w dniu 11 lipca 2007 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, zabrał w celu przywłaszczenia pojazd marki V. (...) nr rej. (...) na szkodę T. G. wraz z przyczepą marki

S. (...) nr rej. (...) na szkodę A. K. o łącznej wartości 120.000 złotych oraz karty bankomatowej i dokumenty na szkodę P. G. i J. Z.,

3. w dniu 4 września 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, zabrał w celu przywłaszczenia pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 11.000 złotych na szkodę T. Z.,

4. w dniu 19 listopada 2007 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) i P. W. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, dokonał kradzieży pojazdu marki M. nr rej. (...) o wartości 50.000 złotych oraz znajdującego się w pojeździe mienia w postaci CB radia (...) o wartości 500 złotych na szkodę T. M. i R. S.,

5. w dniu 13 sierpnia 2007 roku w P., wspólnie i w porozumieniu, działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia powodując straty w wysokości 28.000 złotych na szkodę T. D. i T. A.,

6. w dniu 25 czerwca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń samochodu C. (...) nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał jego zaboru wraz z ładunkiem terakoty w celu przywłaszczenia powodując straty w wysokości 20.000 złotych na szkodę A. B. (1),

7. w dniu 6 października 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń samochodu marki V. (...) nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał jego kradzieży wraz z ładunkiem narzędzi hydraulicznych w celu przywłaszczenia o łącznej wartości 30.000 złotych, czym działał na szkodę Z. P. i S. R.,

8. w dniu 16 października 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń samochodu ciężarowego marki M. o nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał jego zaboru wraz z dołączoną naczepą marki S. nr rej. (...) i ładunkiem tłuszczu wieprzowego o łącznej wartości 232.053,38 złotych, czym działał na szkodę D. G. i M. K. (1),

9. w dniu 30 października 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, dostał się do wnętrza samochodu marki V. (...) nr rej. (...), a następnie dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia powodując straty w wysokości 10.000 złotych na szkodę B. M. (1),

10. w dniu 6 września 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza samochodu ciężarowego marki M. nr rej. (...), a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tegoż ciągnika siodłowego wraz z naczepą marki K. nr rej. (...), czym spowodował straty w łącznej kwocie 95.000 złotych na szkodę (...) Banku (...) SA w P. jako właściciela w/w pojazdu M. oraz na szkodę (...) Banku (...) w P. jako właściciela w/w naczepy,

11. w dniu 5 września 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza samochodu ciężarowego marki S. nr rej. (...), a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tegoż ciągnika siodłowego wraz z naczepą marki K. nr rej. (...) o łącznej wartości 60.000 złotych na szkodę K. P.,

12. w dniu 16 sierpnia 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza samochodu ciężarowego marki M. nr rej. (...), a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tegoż ciągnika siodłowego wraz z naczepą marki S. nr rej. (...) o łącznej wartości 90.000 złotych na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. w E.,

13. w dniach pomiędzy 8 a 9 marca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z A. E., po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza pojazdu marki H. (...) nr rej. (...), a następnie dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia powodując straty w wysokości 7.000 złotych na szkodę (...) Bank S.A.,

14. w dniu 20 listopada 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1) i P. W. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń samochodu ciężarowego marki M. nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał zaboru w

celu przywłaszczenia tegoż ciągnika siodłowego wraz z naczepą marki F. nr rej. (...) o łącznej wartości 80.000 złotych, czym działał na szkodę M. C.,

to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

III. w dniu 10 listopada 2007 roku w P., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci 2 zamków drzwiowych i wyrwaniu przewodów elektrycznych stacyjki, dostał się do jego wnętrza a następnie usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu marki V. nr rej. (...) wraz z naczepą w postaci cysterny nr rej. (...) o łącznej wartości 410.000 złotych na szkodę S. P., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu, to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

IV. w dniu 10 listopada 2007 roku w P., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wykorzystując fakt dostania się do wnętrza pojazdu marki V. nr rej. (...) w sposób opisany w punkcie V zabrał w celu przywłaszczenia mienie o łącznej wartości 2.460 złotych w postaci CB radia (...), radioodtwarzacza (...), nawigacji satelitarnej (...) na szkodę S. P., to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

V. w nocy z 8 na 9 listopada 2007 roku w K., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, dostał się do wnętrza a następnie usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu marki R. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą W. nr rej. (...) o łącznej wartości 117.000 złotych na szkodę G. B. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu, przy czym dokonał uszkodzeń mienia na kwotę 750 złotych, to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zb. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

VI. w dniu 8 listopada 2007 roku w Z., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń, dostał się do wnętrza a następnie usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 30.000 złotych na szkodę W. Ł., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję właściciela, to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

VII. w nocy z 3 na 4 października 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 1 rok pozbawienia wolności, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 40.000 złotych, a następnie usiłował dokonać jego zaboru w celu przywłaszczenia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na załączenie się ukrytych zabezpieczeń pojazdu, czym działał na szkodę A. P., to jest o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VIII. w dniu 3 lipca 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu

z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), żądał od A. i A. R. (2) wydania pieniędzy w kwocie 3.500 złotych w zamian za zwrot skradzionego uprzednio na ich szkodę w dniu 2 lipca 2007 roku samochodu marki V. (...) nr rej. (...), to jest o przestępstwo z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

IX. w okresie od 13 lipca 2007 roku do 16 lipca 2007 roku, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1) i T. O. (1) usiłował doprowadzić W. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.000 złotych w ten sposób, że żądali takiej kwoty w zamian za zwrot pojazdu marki I. (...) nr rej. (...) skradzionego w dniu 13 lipca 2007 roku na szkodę wyżej wymienionego pokrzywdzonego, to jest o przestępstwo z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

X. w dniu 30 września 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1), D. S. (1) oraz osobą co do której materiały wyłączono, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. A. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem i wydania pieniędzy w kwocie 5.000 złotych w zamian za zwrot skradzionego uprzednio na szkodę w/w (...) nr rej. (...), to jest o przestępstwo z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XI. w dniu 10 marca 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z A. E. żądał od E. S. wydania pieniędzy w kwocie 2.000 złotych w zamian za zwrot bezprawnie zabranego samochodu marki H. (...) nr rej. (...), przy czym zarzuconego mu czynu dopuścił się w okresie od 5 lat po odbyciu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za inne przestępstwo, to jest o przestępstwo z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XII. w okresie od miesiąca maja 2007 roku do lipca 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pomagał w zbywaniu i ukrywaniu pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem mienia znacznej wartości, a w szczególności pojazdów osobowych i ciężarowych różnych marek o łącznej wartości 398.006 złotych, stanowiących własność osób fizycznych i podmiotów gospodarczych, przy czym:

1. w okresie od miesiąca maja 2007 roku do lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1), pomagał w zbyciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) załadunkiem mebli o łącznej wartości 272.081 złotych, czym działał na szkodę J. G.,
2. w dniu 30 czerwca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), pomagał sprawcy przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę M. K. (2) samochodu V. (...) nr rej. (...) w zbyciu tegoż uzyskanego za pomocą czynu zabronionego pojazdu wartości 12.000 złotych,
3. w dniu 30 czerwca 2007 roku w Ł., pomagał sprawcy przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę D. U. samochodu M. (...) nr rej. (...) w zbyciu tegoż uzyskanego za pomocą czynu zabronionego pojazdu wartości 35.000 złotych,
4. w dniu 30 czerwca 2007 roku w Ł., pomagał sprawcy przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę W. B. samochodu I. (...) nr rej. (...) w zbyciu tegoż uzyskanego za pomocą czynu zabronionego pojazdu wartości 15.000 złotych,

5. w okresie od dnia 13 sierpnia 2007 roku w Ł., pomagał w zbyciu i ukryciu szafy pancерnej firmy (...) i wózka widłowego tj. przedmioty będące własnością M. K. (3), stanowiące ładunek pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) skradzionego w dniu 30 maja 2007 roku,

6. w okresie od 10 do 14 lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), pomagał sprawcy przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę M. K. (4) samochodu I. nr rej. (...) w zbyciu tegoż uzyskanego za pomocą czynu zabronionego pojazdu wartości 35.000 złotych,

7. w okresie od dnia 9 maja 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), pomagał sprawcy przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę M. Ł. samochodu P. (...) nr rej. (...) w zbyciu tegoż uzyskanego za pomocą czynu zabronionego pojazdu wartości 15.000 złotych,

8. w okresie od 16 czerwca 2007 roku w Ł., pomagał sprawcy przestępstwa kradzieży z włamaniem na szkodę A. i Z. M. samochodu marki B. nr rej. (...) w zbyciu tegoż uzyskanego za pomocą czynu zabronionego pojazdu wartości 8.700 złotych,

to jest o przestępstwo z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw.. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XIII. w okresie od kwietnia 2007 roku do 22 listopada 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż 5.130 sztuk tabletek ekstazy z zawartością MDMA, 7.750 gram siarczanu amfetaminy oraz 1.100 gram marihuany, o wartości szacunkowej nie mniejszej niż 100.230 złotych, to jest o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk;

XIV. w dniu 30 lipca 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, wszedł w porozumienie z P. W. (1) i nieustalonym dotychczas mężczyzną o pseudonimie (...), w celu wytworzenia środków odurzających w postaci marihuany z zamiarem ich odsprzedania skutkującym osiągnięciem korzyści majątkowej w ten sposób, że nabył od P. W. (1) 84 sztuki doniczek z sadzonkami konopi indyjskich, a następnie wspólnie z w/w nieustalonym (...) podjął czynności zmierzające do nielegalnego wytworzenia środka odurzającego, to jest o przestępstwo z art. 54 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk;

XV. w dniu 22 listopada 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I wbrew przepisom ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał 0,222 grama środka odurzającego w postaci marihuany, to jest o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii;

XVI. wiosną 2007 roku w miejscowości K. S. woj. (...), w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, działając wspólnie i w porozumieniu z S. B. oraz innymi osobami co do których materiały wyłączono, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, po uprzednim wywarceniu przeświadczenia o realnym zagrożeniu dla życia i zdrowia B. M. (2) oraz osób mu najbliższych a także dla jego mienia doprowadził go do wydania pieniędzy w łącznej kwocie co najmniej 12 tys. złotych, to jest o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XVII. w czerwcu 2007 roku w Ł., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1) używającym niebezpiecznego ostrego narzędzia w postaci noża i maczety, brał udział w pobiciu nieustalonego mężczyzny o pseudonimie (...) narażając go tym samym na bezpośrednie niebezpieczeństwo

utrąty życia albo wystąpienia skutku określonego w dyspozycji art. 156 § 1 kk lub art. 157 § 1 kk, to jest o przestępstwo z art. 159 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XVIII. w czerwcu 2007 roku w Ł., w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), pozbawił L. Ł. wolności w ten sposób, że wbrew jego woli umieścił go w bagażniku samochodu marki V. (...) nr rej. (...), to jest o przestępstwo z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

XIX. w nocy z 22 na 23 sierpnia 1999 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z dwiema innymi osobami, co do których materiały wyłączono, po uprzednim wyłamaniu kraty oraz zamka w drzwiach wyjściowych sklepu przemysłowego przy ul. (...) dostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia artykuły tytoniowe i zapalniczki o łącznej wartości 11.000 złotych, czym działał na szkodę D. S. (2), to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk;

XX. w dniach pomiędzy 28 sierpnia a 18 września 2002 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z dwiema innymi osobami, co do których materiały wyłączono, po uprzednim pokonaniu zamków w drzwiach klubu internetowego dopasowanymi kluczami dostał się do jego wnętrza skąd zabrał w celu przywłaszczenia sprzęt komputerowy o łącznej wartości 22.045 złotych, czym działał na szkodę R. K., to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk;

XXI. w dniu 11 stycznia 2003 roku w Ł., po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu marki A. (...) nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia powodując straty w wysokości 15.000 złotych na szkodę M. K. (5), to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk;

XXII. w dniu 11 stycznia 2003 roku w Ł., żądał od M. K. (5) wydania pieniędzy w kwocie 3.500 złotych w zamian za zwrot uprzednio skradzionego na szkodę w/w pojazdu marki A. (...) nr rej. (...), to jest o przestępstwo z art. 286 § 2 kk;

XXIII. w 1999 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z dwiema innymi osobami, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń dostał się do wnętrza sklepu z bielizną damską przy ul. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienie nieustalonej wartości warte w przybliżeniu 100 tys. złotych, czym działał na szkodę nn. osoby, to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk;

XXIV. w dniu 2 października 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których materiały wyłączono, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby S. G. (1) użytkownik samochodu marki J. (...) nr rej. (...) stanowiącego własność (...) Funduszu (...) z siedzibą we W., doprowadził (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 195.000 złotych tytułem ubezpieczenia AC ułatwił popełnienie czynu zabronionego w ten sposób, że za wiedzą i zgodą tegoż S. G. (2) zbył przedmiotowy pojazd, umożliwiając mu tym samym świadome zawiadomienie Policji o niepopelnionym przestępstwie kradzieży z włamaniem tegoż samochodu, to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

P. W. (1) oskarżony został o to, że:

I. w okresie od czerwca 2007 roku do listopada 2007 roku w Ł., K. i na terenie innych miejscowości Rzeczypospolitej Polskiej działając wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1), D. S. (1), T. O. (1), S. B. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw a w szczególności polegających na kradzieżach z włamaniami pojazdów samochodowych, żądaniu okupów za skradzione pojazdy, paserstwie pojazdów samochodowych i akcesoriów i innych przestępstw przeciwko mieniu a także przestępstw opisanych w dyspozycji art. 56 ust. 1 i 3 oraz art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, to jest o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

II. w dniu 19 listopada 2007 roku w miejscowości K., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie LXVI, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za

nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1) i D. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń samochodu ciężarowego marki M. nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tegoż pojazdu o wartości 50.000 złotych oraz znajdującego się w pojeździe mienia w postaci CB radia (...) o wartości 500 złotych na szkodę T. M. i R. S., to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

III. w dniu 20 listopada 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie LXVI, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1) i D. S. (1) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń samochodu ciężarowego marki M. nr rej. (...) dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tegoż ciągnika siodłowego wraz z naczepą marki F. nr rej. (...) o łącznej wartości 80.000 złotych, czym działał na szkodę M. C., to jest o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

IV. w dniu 30 września 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie LXVI, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1) i D. S. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził W. A. (1) do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem i wydania pieniędzy w kwocie 5.000 złotych w zamian za zwrot skradzionego uprzednio na szkodę w/w samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...), to jest o przestępstwo z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

V. w okresie od 27 lipca 2007 roku dnia 30 lipca 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie LXVI, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1), pomagał w zbyciu pochodzącego z przestępstwa kradzieży z włamaniem samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą o nr rej. (...) z ładunkiem mebli o łącznej wartości 272.081 złotych, to jest mienie znacznej wartości, którego łączna kwota wynosi, czym działał na szkodę J. G., to jest o przestępstwo z art. 291 § 1 kk i art. 294 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VI. w dniu 11 lipca 2007 roku w nieustalonym miejscu, działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie LXVI, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, w zamiarze aby R. T. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na żądaniu wydania pieniędzy od właściciela uprzednio skradzionego pojazdu marki V. (...) nr rej. (...) w ten sposób, że telefonicznie udzielał rad i informacji o sposobie i metodzie prowadzenia rozmów z pokrzywdzonym, to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VII. w dniu 2 października 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie LXVI, będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne w ciągu 5 lat od odbycia za nie kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy pozbawienia wolności, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), R. T. (1), G. Ł. oraz innymi osobami, co do których materiały wyłączono, w zamiarze aby użytkownik pojazdu S. G. (1) marki J. (...) nr rej. (...) doprowadził ubezpieczyciela tegoż pojazdu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i wypłaty nienależnego odszkodowania z tytułu niezrealizowanego przestępstwa kradzieży pojazdu w kwocie 195.000 złotych, pośredniczył w przekazaniu przedmiotowego pojazdu pomiędzy użytkownikiem a faktycznymi nabywcami pojazdu, to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VIII. w dniu 30 lipca 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie LXVI, wszedł w porozumienie z R. T. (1), w celu wytworzenia środków odurzających w postaci marihuany z zamiarem ich odsprzedaży skutkującym osiągnięciem korzyści majątkowej w ten sposób, że przekazał R. T. (1) 84 sztuki doniczek z sadzonkami konopi indyjskich, to jest o przestępstwo z art. 54 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. 2005 nr 179 poz. 1485) w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29.07.2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk;

IX. w dniu 26 czerwca 2008 r. w Ł. bez wymaganego zezwolenia posiadał 16 szt. amunicji do broni palnej kal. 9 mm., to jest o przestępstwo z art. 263 § 2 kk,

X. w czasie do 26 czerwca 2008 r. w Ł. działając w warunkach grupy przestępczej opisanej w pkt. LXVI posługiwał się urządzeniem specjalnym w postaci skanera częstotliwości policyjnych w celu uzyskania informacji do których posiadania nie był uprawniony, to jest o przestępstwo z art. 267 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk,

B. G. (1) oskarżony został o to, że:

CI. w dniu 14 lipca 2007 roku w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze aby T. O. (1) i inne osoby z nim współdziałające dokonały czynu zabronionego polegającego na doprowadzeniu W. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 6.000 złotych w zamian za zwrot skradzionego uprzednio w dniu 13 lipca 2007 roku na jego szkodę pojazdu marki I. (...) nr rej. (...), ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że przeszukiwał dane internetowe na temat możliwości nawiązania kontaktu z pokrzywdzonym, a po ich ustaleniu udostępnił je w/w T. O. (1) przekazując jednocześnie do kontaktu z nim swój telefon komórkowy, to jest o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 2 kk.

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2014 r. w sprawie IV K 129/11 Sąd Okręgowy w Łodzi uznał oskarżonego **R. T. (1)** - w miejsce czynu zarzuconego mu w punkcie I - za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2007 roku do dnia 22 listopada 2007 roku w Ł. i na terenie innych miejscowości w Polsce kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w skład której wchodził m. in.: D. S. (1), T. O. (1), W. Z., K. J., A. C., P. O., W. S., wobec których zapadły prawomocne wyroki skazujące, mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających w szczególności na kradzieżach pojazdów samochodowych z włamaniem, żądaniu korzyści majątkowych w zamian za zwrot bezprawnie zabranych pojazdów samochodowych, paserstwie samochodów i akcesoriów samochodowych, udziału w pobiciu, pozbawieniu wolności, a także wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii na uprawie środków odurzających oraz uczestnictwie w obrocie i wprowadzaniu do obrotu środków odurzających i substancji psychotropowych, to jest przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 258 § 3 kk i za to, na podstawie art. 258 § 3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** - w miejsce czynów zarzuconych mu w punktach: II, III-VII - za winnego tego, że w nocy z 8 na 9 marca 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z A. E., co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący oraz w okresie od czerwca 2007 roku do dnia 20 listopada 2007 roku w Ł., P., K., Z., K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w zorganizowanej grupie przestępczej opisanej w punkcie 1, wspólnie i w porozumieniu z innymi współsprawcami, w różnych składach osobowych, dopuścił się 17 przestępstw kradzieży pojazdów samochodowych z włamaniem, w tym 3 przestępstw zakończonych w stadium usiłowania kradzieży z włamaniem, w wyniku których zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci pojazdów samochodowych i rzeczy znajdujących się w tych pojazdach o łącznej wartości 872.173,38 złotych oraz usiłować zabrać w celu przywłaszczenia mienie w postaci pojazdów samochodowych o łącznej wartości 567.000 złotych, czym działał na szkodę różnych osób fizycznych i podmiotów gospodarczych, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu pięciu lat po odbyciu ponad sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, i tak:

a) w nocy z 8 na 9 marca 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z A. E., co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci zamków w drzwiach oraz uszkodzeniu stacyjki zapłonu, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki H. (...) nr rej. (...) o wartości 7.000 złotych, czym działał na szkodę (...) Bank S.A.

b) w dniu 25 czerwca 2007 roku w Ł., nakłaniał D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, aby po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki C. (...) nr rej. (...) o wartości 18.000 złotych wraz z ładunkiem terakoty o wartości 1.500 złotych, na szkodę A. B. (1), podżegając go w ten sposób do popełnienia tego czynu,

c) w dniu 2 lipca 2007 roku w Ł., po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 12.000 złotych, czym działał na szkodę A. i R. małżonków R.,

d) w dniu 11 lipca 2007 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 90.000 złotych wraz z przyczepą marki S. (...) nr rej. (...) o wartości 30.000 złotych, powodując stratę o łącznej wartości 120.000 złotych, czym działał na szkodę P. G. oraz dwie karty kredytowe (...) i jedną kartę kredytową (...) SA, należące do J. Z., działając w ten sposób na szkodę tego pokrzywdzonego,

e) w dniu 13 sierpnia 2007 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki M. (...) nr rej. (...), powodując stratę o łącznej wartości 12.000 złotych, czym działał na szkodę T. D. i T. A.,

f) w dniu 16 sierpnia 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) o wartości 50.000 złotych wraz z naczepą marki S. nr rej. (...) o wartości 40.000 złotych, powodując stratę o łącznej wartości 90.000 złotych, czym działał na szkodę (...) spółka z o.o. w E.,

g) w dniu 5 września 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki S. nr rej. (...) o wartości 35.000 złotych wraz z naczepą marki K. nr rej. (...) o wartości 25.000 złotych, powodując stratę o łącznej wartości 60.000 złotych, czym działał na szkodę K. P.,

h) w dniu 6 września 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki (...) nr rej. (...), działając na szkodę (...) Banku (...) SA w P. wraz z naczepą marki K. (...) nr rej. (...), działając na szkodę (...) Banku (...) w P., czym spowodował szkodę w łącznej wysokości 95.000 złotych,

i) w nocy z 3 na 4 października 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim uszkodzeniu zamka w drzwiach od strony kierowcy i uszkodzeniu stacyjki samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 40.000 złotych, usiłował zabrać pojazd w celu przywłaszczenia, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na załączenie się ukrytych zabezpieczeń pojazdu, czym działał na szkodę A. P.,

j) w dniu 6 października 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 20.000 złotych wraz z ładunkiem narzędzi hydraulicznych o wartości 10.000 złotych, czym działał na szkodę Z. P. i S. R.,

k) w dniu 16 października 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. nr rej. (...) wraz z naczepą marki S. nr rej. (...), należące do D. G. o łącznej wartości 220.000 złotych oraz znajdujący się w przyczepie ładunek tłuszczu wieprzowego o wartości 65.713,38 złote, należący do M. K. (1), czym działał na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych,

l) w dniu 30 października 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 10.000 złotych, czym działał na szkodę B. M. (1),

m) w dniu 8 listopada 2007 roku w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu w postaci wylamania zamka w prawych

drzwiach i stacyjki zapłonu, dostał się do jego wnętrza i usiłował zabrać w celu przywłaszczenia samochodu marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 30.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na interwencję właściciela, czym działał na szkodę W. Ł.,

n) w nocy z 8 na 9 listopada 2007 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci uszkodzenia zamka w drzwiach od strony kierowcy i stacyjki, dostał się do jego wnętrza i usiłował zabrać w celu przywłaszczenia ciągnika siodłowego marki R. (...) nr rej. (...) o wartości 30.000 złotych wraz z naczepą W. nr rej. (...) o wartości 70.000 złotych, w której znajdował się ładunek o wartości 17.000 złotych, czyli mienie o łącznej wartości 117.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu, czym działał na szkodę G. B. (2),

o) w dniu 10 listopada 2007 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu w postaci dwóch zamków w drzwiach i wyrwaniu przewodów elektrycznych stacyjki, dostał się do jego wnętrza, z którego zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci: CB radia marki (...) , radioodtwarzacza marki (...) i nawigacji satelitarnej (...) o łącznej wartości 2.460 złotych oraz usiłował zabrać w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. nr rej. (...) o wartości 150.000 złotych wraz z naczepą typu silos nr rej. (...) z ładunkiem piasku hutniczego o wartości 260.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność uruchomienia pojazdu, czym działał na szkodę S. P.,

p) w dniu 19 listopada 2007 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki M. nr rej. (...) o wartości 48.000 złotych wraz ze znajdującym się w nim mieniem w postaci CB radia (...) o wartości 500 złotych, czym działał na szkodę T. M. i R. S.,

q) w dniu 20 listopada 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą bez ładunku marki F. nr rej. (...) o łącznej wartości 80.000 złotych, czym działał na szkodę M. C.,

to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w związku z art. 279 § 1 kk i art. 278 § 5 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w związku z art. 11 § 3 kk w związku z art. 60 § 3, § 7 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** - w miejsce czynów zarzuconych mu w punktach VIII – X - za winnego tego, że w okresie od 3 lipca do 30 września 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w różnych składach osobowych, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuścił się trzech przestępstw żądania korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranych pojazdów, działając na szkodę różnych osób pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu pięciu lat po odbyciu ponad sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, i tak:

a) w dniu 3 lipca 2007 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, żądał od A. i A. małżonków R. wydania pieniędzy w kwocie 3.500 złotych w zamian za zwrot skradzionego w dniu 2 lipca 2007 roku na ich szkodę samochodu marki V. (...) nr rej. (...), działając w ten sposób na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych,

b) w okresie od 14 do 16 lipca 2007 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, żądał od W. B. korzyści majątkowej w kwocie 6.000 złotych w zamian za zwrot pojazdu marki I. (...) nr rej. (...) skradzionego w dniu 14 lipca 2007 roku, czym działał na szkodę wyżej wymienionego pokrzywdzonego,

c) w dniu 30 września 2007 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący i P. W. (1), żądał od W. A. (1) korzyści majątkowej w kwocie 5.000 złotych w zamian za zwrot skradzionego uprzednio samochodu marki M. (...) nr rej. (...), czym działał na szkodę wyżej wymienionego pokrzywdzonego,

to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 2 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 286 § 2 kk w związku z art. 60 § 3, § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt 3 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XI, z tą zmianą, że wyeliminował z kwalifikacji prawnej tego czynu art. 65 § 1 kk, to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 2 kk w związku z art. 64 § 1 kk i za to, na podstawie art. 286 § 2 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 4 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** - w miejsce czynu zarzucanego mu w punkcie XII - za winnego tego, że w okresie od maja do dnia 13 sierpnia 2007 roku w Ł., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1, wspólnie i w porozumieniu z innymi współsprawcami, w różnych składach osobowych, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał w zbywaniu i ukrywaniu mienia znacznej wartości, w szczególności pojazdów osobowych i ciężarowych różnych marek, o łącznej wartości 371.232,41 złotych, czym działał na szkodę różnych pokrzywdzonych, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu pięciu lat po odbyciu ponad sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności, i tak:

a) w okresie od dnia 9 maja 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał w zbyciu samochodu marki P. (...) nr rej. (...) o wartości 14.450 złotych, uzyskanego za pomocą przestępstwa kradzieży z włamaniem, popełnionego na szkodę M. Ł.,

b) w okresie od 30 maja do 13 sierpnia 2007 roku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał w ukryciu szafy pancерnej, będącej własnością (...) spółka z o.o., o wartości 3.701,46 złotych, stanowiącej ładunek pojazdu marki V. (...) nr rej. (...), uzyskanego za pomocą przestępstwa kradzieży z włamaniem popełnionego w dniu 30 maja 2007 roku na szkodę M. K. (3),

c) w okresie od 16 czerwca 2007 roku w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przyjął samochód marki B. nr rej. (...) z zawartością bielizny damskiej o łącznej wartości 8.700 złotych, pochodzący z przestępstwa kradzieży z włamaniem popełnionego na szkodę Z. i A. M.,

d) w okresie od 28 do 30 czerwca 2007 roku w Ł., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał w zbyciu samochodu marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 35.000 złotych, uzyskanego za pomocą przestępstwa kradzieży z włamaniem popełnionego na szkodę D. U.,

e) w dniu 30 czerwca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał w zbyciu samochodu marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 12.000 złotych, uzyskanego za pomocą przestępstwa kradzieży z włamaniem popełnionego w dniu 30 czerwca 2007 roku na szkodę M. K. (2),

f) w okresie od 10 do 13 lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał w zbyciu samochodu marki I. nr rej. (...) o wartości 35.000 złotych, uzyskanego za pomocą przestępstwa kradzieży z włamaniem popełnionego na szkodę M. K. (4),

g) w dniu 20 lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał w zbyciu samochodu marki I. nr rej. (...) o wartości nie mniejszej niż 15.000 złotych, uzyskanego za pomocą przestępstwa kradzieży z włamaniem popełnionego na szkodę W. B.,

h) w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał w zbyciu należącego do J. G. samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 57.000 złotych wraz z naczepą marki W. nr rej. (...) o wartości 35.300 złotych z ładunkiem mebli o wartości 155.080,95 złotych, należących do (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W., skradzionych z włamaniem w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku, czym działał na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych,

to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk w związku z art. 12 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 294 § 1 kk w związku z art. 60 § 3, § 7 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 5 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** - w miejsce czynu zarzucanego mu w punkcie XIII - za winnego tego, że w okresie od kwietnia 2007 roku do 22 listopada 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1 i art. 64 § 1 kk, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., Nr 124) w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczestniczył w obrocie: środkami odurzającymi w postaci ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 800 gramów oraz substancjami psychotropowymi w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 7.750 gramów i tabletek z zawartością MDMA w ilości nie mniejszej niż 500 sztuk, stanowiącymi znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych o łącznej wartości szacunkowej nie mniejszej niż 68.450 złotych, to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani w brzmieniu nadanym przez Dz. U. z 2005 r., Nr 179. poz. 1485 w związku z art. 4 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomani przez Dz. U. z 2005 r., Nr 179. poz. 1485 w związku z art. 4 § 1 kk w związku z art. 60 § 3, § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt 6 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** - w miejsce czynu zarzucanego mu w punkcie XIV - za winnego tego, że w okresie od 31 lipca do listopada 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1, wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym mężczyzną o pseudonimie (...), wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, prowadził uprawę konopi innych niż włókniste, mogącą dostarczyć nie mniej niż 8.400 gramów suszu ziela konopi, stanowiącą znaczną ilość środka odurzającego, to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., Nr 124) w związku z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., Nr 124) w związku z art. 60 § 3, § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt 7 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XV, z tą zmianą, że stanowił on wypadek mniejszej wagi, wyczerpujący dyspozycję art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., Nr 124) i za to, na podstawie art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., Nr 124) wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 10 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt 8 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** - w miejsce czynu zarzucanego mu w punkcie XVI - za winnego tego, że wiosną 2007 roku w miejscowości K. S. w województwie (...), działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których materiał dowodowy wyłączono do odrębnego rozpoznania, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, grożąc B. M. (2) zamachem na jego zdrowie i zdrowie jego najbliższej rodziny, a także grożąc mu gwałtownym zamachem na jego mienie, doprowadził pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej co najmniej 12.000 złotych, przy czym

czynu tego dopuścił się, będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 282 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 282 kk w związku z art. 60 § 3, § 6 pkt 3 kk wymierzył mu karę 11 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 9 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** za winnego tego, że latem 2007 roku w Ł., działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie 1, wspólnie i w porozumieniu z T. O. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, wziął udział w pobiciu nieustalonego z imienia i nazwiska mężczyzny, o pseudonimie (...), używając noża oraz innego podobnie niebezpiecznego przedmiotu w postaci maczety, czym naraził pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo co najmniej nastąpienia skutku określonego w art. 157 § 1 kk, to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 159 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 159 kk w związku z art. 60 § 3, § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 120 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt 10 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII, z tą zmianą, że czyn ten miał miejsce wiosną 2007 roku, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 189 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 189 § 1 kk w związku z art. 60 § 3, § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 30 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt 11 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach XIX, XX, XXI, XXIII, wyczerpujących dyspozycję art. 279 § 1 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk w związku z art. 60 § 3, § 6 pkt 3 kk wymierzył mu za każdy z tych czynów karę po 11 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 12 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XXII, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 2 kk i za to, na podstawie art. 286 § 2 kk w związku z art. 60 § 3, § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę 50 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt 13 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **R. T. (1)** za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie XXIV, z tymi uzupełnieniami, że działał wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1) i G. Ł., co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący oraz, że w stosunku do S. G. (1) zapadł prawomocny wyrok skazujący, to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk w związku z art. 64 § 1 kk w związku z art. 65 § 1 kk i za to, na podstawie art. 286 § 1 kk w związku z art. 18 § 3 kk w związku z art. 60 § 3, § 6 pkt 4 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 40 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt 14 wyroku).

Za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach 2, 4, 5, 9, 12 wyroku, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu **R. T. (1)** jedną karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, a za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach 3, 6, 7, 8, 10, 11, 13, 14 – jedną karę łączną grzywny w rozmiarze 500 stawek dziennych po 50 złotych każda stawka (pkt 15 wyroku).

Na podstawie art. 60 § 5 kk i art. 73 § 2 kk Sąd Okręgowy zawiesił warunkowo oskarżonemu **R. T. (1)** wykonanie wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności - na okres próby 8 lat, oddając go w tym okresie pod dozór kuratora sądowego (pkt 16 wyroku).

Ponadto, na podstawie art. 63 § 1 kk, na poczet orzeczonej łącznej kary grzywny Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu **R. T. (1)** okres tymczasowego aresztowania od dnia 22 listopada 2007 roku do dnia 1 sierpnia 2008 roku, uznając tę karę za wykonaną w całości (pkt 17 wyroku).

Ponadto, na podstawie art. 45 § 1 kk Sąd Okręgowy orzekł wobec **R. T. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści majątkowej w kwocie 68.450zł., osiągniętej z popełnionego przez niego przestępstwa przypisanego mu w punkcie 5 wyroku.

W odniesieniu do oskarżonego **P. W. (1)** – Sąd Okręgowy uniewinnił go od czynów zarzuconych mu w punktach LXVI, LXXI, LXXIV, LXXV, kosztami postępowania obciążając w tym zakresie Skarb Państwa (pkt 22 wyroku).

Natomiast w miejsce czynów zarzuconych oskarżonemu **P. W. (1)** w punktach LXVII i LXVIII Sąd Okręgowy uznał go za winnego tego, że w okresie od 19 do 20 listopada 2007 roku w Ł. i K., w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1) i D. S. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, dopuścił się dwóch przestępstw kradzieży z włamaniem samochodów ciężarowych o łącznej wartości 128.500 złotych, czym działał na szkodę różnych pokrzywdzonych, i tak:

a) w dniu 19 listopada 2007 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1) i D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki M. nr rej. (...) o wartości 48.000 złotych wraz ze znajdującym się w nim mieniem w postaci CB radia (...) o wartości 500 złotych, czym działał na szkodę T. M. i R. S.,

b) w dniu 20 listopada 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1) i D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu, zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) wraz z naczepą bez ładunku marki F. nr rej. (...) o łącznej wartości 80.000 złotych, czym działał na szkodę M. C.,

to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 279 § 1 kk w związku z art. 12 kk i za to, na podstawie art. 279 § 1 kk i art. 33 § 2 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w rozmiarze 140 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt 23 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **P. W. (1)** - w miejsce czynu zarzuconego mu w punkcie LXIX - za winnego tego, że w dniu 30 września 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący i R. T. (1), żądał od W. A. (1) korzyści majątkowej w kwocie 5.000 złotych w zamian za zwrot skradzionego uprzednio samochodu marki M. (...) nr rej. (...), czym działał na szkodę wyżej wymienionego pokrzywdzonego, to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 2 kk i za to, na podstawie art. 286 § 2 kk wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 24 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **P. W. (1)** - w miejsce czynu zarzuconego mu w punkcie LXX - za winnego tego, że w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, pomagał w zbyciu należącego do J. G. samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 57.000 złotych wraz z naczepą marki W. nr rej. (...) o wartości 35.000 złotych z ładunkiem mebli o wartości 155.080,95 złotych, należących do (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W., skradzionych z włamaniem w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku, czym spowodował stratę w łącznej kwocie 247.080,95 złotych, stanowiącej mienie znacznej wartości, działając w ten sposób na szkodę wyżej wymienionych pokrzywdzonych, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 291 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i za to, na podstawie art. 294 § 1 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 25 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **P. W. (1)** - w miejsce czynu zarzuconego mu w punkcie LXXII - za winnego tego, że w dniu 1 października 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z R. T. (1) i G. Ł., co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący oraz innymi osobami, co do których materiał dowodowy wyłączono do odrębnego rozpoznania, w zamiarze, aby S. G. (1), co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, będący użytkownikiem pojazdu marki J. (...) nr rej. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził (...) Zakład (...) w Ł. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 195.000 złotych, poprzez wprowadzenie ubezpieczyciela w błąd co do kradzieży z włamaniem tegoż pojazdu, do której w rzeczywistości nie doszło, ułatwił popełnienie tego czynu, pośrednicząc w przekazaniu przedmiotowego samochodu między jego użytkownikiem a nabywcami pojazdu, to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk i za to, na podstawie art. 286 § 1 kk w związku z art. 18 § 3 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt 26 wyroku).

Ponadto Sąd Okręgowy uznał oskarżonego **P. W. (1)** - w miejsce czynu zarzuconego mu w punkcie LXXIII - za winnego tego, że w dniu 31 lipca 2007 roku w Ł., w zamiarze, aby R. T. (1) wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, prowadził uprawę konopi innych niż włókniste, przekazał mu 84 sztuki doniczek z sadzonkami konopi indyjskich, mogącymi dostarczyć znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany, ułatwiając mu w ten sposób popełnienie tego przestępstwa, to jest czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w związku z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., Nr 124) i za to, na podstawie art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r., Nr 124) w związku z art. 18 § 3 kk wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 26 wyroku).

Za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach od 23 do 27 wyroku, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzył oskarżonemu **P. W. (1)** jedną karę łączną 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. (pkt 26 wyroku).

Na poczet tejże wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Okręgowy zaliczył oskarżonemu **P. W. (1)**, na podstawie art. 63 § 1 kk okres tymczasowego aresztowania od dnia 26 czerwca 2008 roku do dnia 13 stycznia 2010 roku,

W odniesieniu do oskarżonego **B. G. (1)**, Sąd Okręgowy - w miejsce czynu zarzuconego mu w punkcie CI aktu oskarżenia – uznał go za winnego tego, że w dniu 14 lipca 2007 roku w Ł. w zamiarze, aby działający wspólnie i w porozumieniu R. T. (1) oraz D. S. (1) i T. O. (1), co do których zapadły prawomocne wyroki skazujące, zażądali od W. B. korzyści majątkowej w kwocie 6.000 złotych w zamian za zwrot skradzionego na jego szkodę w dniu 14 lipca 2007 roku samochodu marki I. (...) nr rej. (...), ułatwił jego popełnienie poprzez ustalenie, za pomocą sieci Internet, danych umożliwiających nawiązanie kontaktu z pokrzywdzonym oraz przekazanie tych danych T. O. (2), celem nawiązania kontaktu z W. B., uznając, że czyn oskarżonego stanowił wypadek mniejszej wagi, wyczerpujący dyspozycję art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 3 kk i za to, na podstawie art. 286 § 3 kk w związku z art. 18 § 3 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka (pkt 35 wyroku).

Na poczet tejże kary Sąd Okręgowy zaliczył mu, na podstawie art. 63 § 1 kk okres zatrzymania w dniu 17 września 2008 roku (pkt 36 wyroku).

Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd Okręgowy orzekł w stosunku do oskarżonego **R. T. (1)** obowiązek częściowego naprawienia szkody w kwocie:

- a) 32.856,69 złotych - na rzecz D. G.,
- b) 4.800 złotych - na rzecz M. Ł.,
- c) 1.350,73 złotych - na rzecz (...) S.A. w W., w związku z przestępstwem popełnionym na szkodę (...) spółka z o.o.,
- d) 750 złotych - na rzecz (...) spółka z o.o. w E.,
- e) 5.000 złotych - na rzecz B. M. (1),
- f) 12.000 złotych - na rzecz M. K. (5),
- g) 9.000 złotych - na rzecz A. B. (1),
- h) 4.000 złotych - na rzecz M. K. (2) (pkt 37 wyroku).

Ponadto, również na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd Okręgowy orzekł w stosunku do oskarżonych **R. T. (1)** i **P. W. (1)** solidarnie obowiązek naprawienia szkody :

- a) w całości w kwocie 147.868,46 złotych - na rzecz (...) S.A. w W., w związku z przestępstwem popełnionym na szkodę (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.,

b) w całości w kwocie 66.578,30 złotych - na rzecz (...) S.A., w związku z przestępstwem kradzieży (...) nr rej. (...), popełnionym na szkodę J. G.,

c) w części w kwocie 53.300 złotych - na rzecz (...) Funduszu (...) z siedzibą we W. (pkt 38 wyroku).

Sąd Okręgowy zasądził również od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w Ł. reprezentowanej przez adwokata J. K. kwotę 4.428 tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu R. T. (1) z urzędu oraz zwolnił oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w sprawie (pkt 39 i 40 wyroku).

Apelację od powyższego wyroku wniósł **prokurator**:

1. na niekorzyść oskarżonego R. T. - odnośnie rozstrzygnięć wskazanych w pkt. 2, 3 (co do winy oskarżonego), 5, 6, 7, 8, 10, 11, 12, 13, 15 i 16 (co do rozstrzygnięć dotyczących wymierzonej wobec oskarżonego kary);
2. na niekorzyść P. W. (1) - w zakresie rozstrzygnięć wskazanych w pkt. 23 (co do winy oskarżonego), 26 i 27 (co do rozstrzygnięć dotyczących wymierzonej wobec oskarżonego kary);
3. na niekorzyść B. G. (1) w zakresie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt. 35 (co do rozstrzygnięcia dotyczącego wymierzonej wobec oskarżonego kary).

W apelacji swej prokurator zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę prawa materialnego w postaci art. 12 kk popełnioną w rozstrzygnięciach wskazanych w pkt. 2, 3 sentencji wyroku wynikającą ze stwierdzenia, iż R. T. dopuścił się odpowiednio 17 i 3 przestępstw wchodzących w skład czynu ciągłego opisanego wart. 12 kk, podczas gdy ten przepis wskazuje, iż wielość zachowań podjętych przez sprawcę w krótkich odstępach czasu i w ramach z góry powziętego zamiaru stanowi jeden czyn zabroniony, a w konsekwencji jedno przestępstwo;
2. obrazę przepisów prawa procesowego w postaci art. 413 § 2 pkt 2 kpk mającą wpływ na treść wyroku zaistniałą w wyniku wewnętrznie sprzecznego określenia słownie („dwieście”) i liczbowo („300”) ilości stawek dziennych grzywny wymierzonych oskarżonemu R. T. (1) w pkt. 6 sentencji wyroku;
3. obrazę prawa materialnego w postaci art. 60 § 3 kk wynikającą z wymierzenia oskarżonemu R. T. (1) w pkt. 6, 7, 10, 11, 12 (odnośnie czynu XXI z aktu oskarżenia) i 13 sentencji wyroku kary z uwzględnieniem nadzwyczajnego złagodzenia kary określonego wart. 60 § 3 kk, podczas gdy Sąd zastosować tego przepisu nie mógł, albowiem inkryminowane czyny popełniły dwie osoby, albo oskarżony popełnił je bez udziału innych osób, a do skorzystania z uprawnień wynikających z art. 60 § 3 kk, konieczny jest udział oskarżonego oraz co najmniej dwóch innych współdziałających;
4. w pkt. 12 wyroku obrazę prawa materialnego w postaci naruszenia art. 91 § 1 kk wynikającą z wymierzenia oskarżonemu R. T. (1) kar z pominięciem tych przepisów, podczas gdy czyny zarzucone oskarżonemu w akcie oskarżenia pod numerami XIX i XXIII oraz XX i XXI stanowią dwa ciągi przestępstw określonych wart. 91 § 1 kk i w związku z tym Sąd meriti nie mógł wymierzyć kar odrębnie za każdy z wymienionych czynów;
5. obrazę prawa materialnego w postaci art. 60 § 5 kk, art. 65 § 1 kk i art. 69 § 3 kk wynikającą z wymierzenia oskarżonemu R. T. (1) w pkt. 15 i 16 sentencji wyroku łącznej kary pozbawienia wolności z uwzględnieniem zasad określonych wart. 60 § 5 kk w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 8 lat, podczas gdy z treści art. 69 § 3 kk wynika, iż zawieszenie wykonania kary określonego wart. 60 § 5 kk nie stosuje się do sprawcy określonego wart. 64 § 2 kk, a zatem i do sprawcy, który

dopuszczył się czynów zabronionych w warunkach opisanych w art. 65 § 1 kk, w szczególności wobec sprawcy działającego w zorganizowanej grupie przestępczej, a nadto w pkt. 15 wyroku obrazę prawa materialnego w postaci art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk wynikającą z wymierzenia oskarżonemu R. T. (1) kary łącznej z pominięciem tych przepisów oraz zaniechanie połączenia węzłem kary łącznej pozbawienia wolności kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt. 1 sentencji wyroku;

6. obrazę prawa materialnego w postaci art. 12 kk popełnioną w rozstrzygnięciu wskazanym w pkt. 23 sentencji wyroku dokonaną poprzez stwierdzenie, iż P. W. (1) dopuścił się dwóch przestępstw wchodzących w skład czynu ciągłego opisanego w art. 12 kk, podczas gdy, ten przepis wskazuje, iż wielość zachowań podjętych przez sprawcę w krótkich odstępach czasu i w ramach z góry powziętego zamiaru stanowi jeden czyn zabroniony, a w konsekwencji jedno przestępstwo;

7. obrazę prawa materialnego w postaci art. 19 § 1 kk dokonaną poprzez nieprzywołanie tego przepisu w podstawie wymiaru kary orzeczonej wobec P. W. (1) określonej w pkt. 26 i 27 sentencji wyroku, a przywołanie w tym miejscu art. 18 § 3 kk, podczas gdy wymierzając karę za pomocnictwo Sąd winien jako podstawę wymiaru kary wskazać art. 19 § 1 kk;

8. obrazę prawa materialnego w postaci art. 19 § 1 kk dokonaną poprzez nieprzywołanie tego przepisu w podstawie wymiaru kary orzeczonej wobec B. G. (1) określonej w pkt. 35 sentencji wyroku, a przywołanie w tym miejscu art. 18 § 3 kk, podczas gdy wymierzając karę za pomocnictwo Sąd winien jako podstawę wymiaru kary wskazać art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 3 kk oraz obrazę art. 58 § 3 kk wynikającą z błędnego przywołania tego przepisu jako podstawy kary wymierzonej wyżej wskazanemu oskarżonemu, podczas gdy podstawą wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego B. (...) winien być art. 286 § 3 kk;

W konkluzji swej apelacji prokurator wniósł o:

1. zmianę wyroku wobec R. T. (1) w następujący sposób:

a) w zakresie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt. 2 sentencji wyroku - poprzez wskazanie, iż oskarżony dopuścił się 17 zachowań składających się na czyn ciągły, a nie jak wskazał Sąd, 17 przestępstw;

b) w zakresie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt. 3 sentencji wyroku - poprzez wskazanie, iż oskarżony dopuścił się 3 zachowań składających się na czyn ciągły, a nie jak wskazał Sąd, 3 przestępstw;

c) w zakresie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt. 6 części dyspozytywnej wyroku - poprzez zmianę słownego zapisu ilości stawek dziennych grzywny z „dwieście” na „trzysta”;

d) poprzez przyjęcie w pkt. 6, 7, 10, 11, 12 i 13, iż podstawą nadzwyczajnego złagodzenia wobec niego kary pozbawienia wolności jest art. 60 § 4 kk, a nie jak wskazał Sąd I Instancji art. 60 § 3 kk;

e) w zakresie wskazanym w pkt. 12 części dyspozytywnej wyroku - poprzez przyjęcie, iż czyny z pkt. XIX i XXIII oraz z pkt. XX i XXI aktu oskarżenia stanowią dwa ciągi przestępstw wskazane w art. 91 § 1 kk i wymierzenie za nie kar, przy zastosowaniu tegoż przepisu w wymiarze po 11 miesięcy pozbawienia wolności;

f) w zakresie wskazanym w pkt. 15 i 16 części dyspozytywnej wyroku - poprzez wymierzenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat za przestępstwa oraz ciągi przestępstw opisane w pkt. 1, 2, 4, 5, 9 i 12 sentencji wyroku, przy wskazaniu jako podstawy wymierzonej łącznej kary pozbawienia wolności art. 91 § 2 kk. i art. 86 § 1 kk oraz uchylenie wszelkich rozstrzygnięć związanych z warunkowym zawieszeniem wykonania wobec wyżej wymienionego kary pozbawienia wolności;

2. zmianę wyroku wobec P. W. (1) w następujący sposób:

a) w zakresie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt. 23 sentencji wyroku - poprzez

wskazanie, iż oskarżony dopuścił się dwóch zachowań składających się na czyn ciągły, a nie jak wskazał Sąd, dwóch przestępstw;

b) w zakresie rozstrzygnięć wskazanych w pkt. 26 i 27 sentencji wyroku - poprzez wpisanie jako podstawy wymiaru kary art. 19 § 1 kk w miejsce art. 18 § 3 kk;

c) w zakresie rozstrzygnięcia wskazanego w pkt. 28 sentencji wyroku - poprzez orzeczenie kary łącznej za zbiegające się przestępstwa przypisane w punktach 24-27 sentencji w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

3. zmianę wyroku wobec B. G. (1) - poprzez wpisanie w pkt. 35 części dyspozytywnej, jako podstawy wymiaru kary art. 19 § 1 kk w zw. z art. 286 § 3 kk.

W późniejszym piśmie z dnia 31 października 2014 r. prokurator zmodyfikował apelację - cofając wniosek wskazany w pkt. III ppkt 2 lit. c. W tym kontekście podniósł, iż zapis dotyczący tego wniosku znalazł się w sporządzonej apelacji omyłkowo, jako że na pewnym etapie prac nad środkiem odwoławczym zamierzano sformułować wniosek o uchylenie rozstrzygnięcia z pkt. 23 części dyspozytywnej wyroku. Wówczas zaś jego logiczną konsekwencją byłby wniosek wskazany w pkt. III ppkt 2 lit. c.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł również **pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego - (...) Spółka Akcyjna w W.**

Pełnomocnik zaskarżył wyrok w części co do kary, a konkretnie środków karnych orzeczonych w stosunku do R. T. (1) w pkt. 37 wyroku.

W swej apelacji pełnomocnik zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 46 § 1 kk poprzez nieuwzględnienie ani w całości ani w części wniosku pokrzywdzonego o naprawienie szkody przez oskarżonego R. T. (1) w wysokości 80.600 zł, zarówno tego złożonego na piśmie, jak i tego złożonego ustnie, i uznanie, że oświadczenie oskarżyciela posiłkowego złożonego na potrzeby postępowania o sygn. akt IV K 307/11 w całości wyczerpują roszczenia ubezpieczyciela, w sytuacji gdy zmodyfikowane wnioski oskarżyciela posiłkowego dotyczyły oskarżonych osobno, a żądanie obowiązku naprawienia szkody w obu przypadkach miało charakter częściowy,

2. obrazę przepisów postępowania, a to art. 2 § 1 pkt 3) kpk poprzez całkowite pominięcie, a w konsekwencji nieuwzględnienie interesu pokrzywdzonego poprzez odstąpienie od nałożenia na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) S.A.

W konkluzji swej apelacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę wyroku w pkt. 10 - poprzez nałożenie na oskarżonego R. T. (1) obowiązku naprawienia szkody w części wyrządzonej przestępstwem opisanym w pkt II wyroku, przez zapłatę na rzecz (...) SA kwoty 80.600 zł.

Jednocześnie wniósł o zasądzenie od oskarżonego kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie apelacyjne.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł również **obrońca oskarżonego R. T. (1)**, zaskarżając wyrok w zakresie dotyczącym tegoż oskarżonego w całości.

W swej apelacji zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a mianowicie naruszenie:

a) art. 193 § 1 kpk w związku z art. 7 kpk oraz art. 424 § 1 kpk i art. 410 kpk - poprzez dokonanie ustaleń w zakresie wartości ruchomości stanowiących przedmioty czynów zabronionych popełnionych przez

oskarżonego R. T. (1), bez zasięgnięcia opinii biegłego, pomimo, że są to okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia, a dla poczynienia takich ustaleń wymagane jest posiadanie wiadomości specjalnych, a także poprzez poprzestanie przy ustalaniu wartości ruchomości na zweryfikowanych jedynie wiedzą notoryjną Sądu oświadczeniach pokrzywdzonych, a także okolicznościach niespornych, nie mających pierwszorzędного znaczenia dla poczynienia stosownej konstatacji,

b) art. 415 § 5 kpk w związku z art. 46 § 1 kk, w związku z art. 167 kpk - poprzez obciążenie oskarżonego środkiem karnym obowiązku naprawienia szkody, podczas gdy nie ustalono (choćby poprzez wezwanie pokrzywdzonych do złożenia określonego oświadczenia), czy pokrzywdzeni nie uzyskali zaspokajania swoich roszczeń poprzez wszczęcie innego postępowania,

c) art. 53 kk w związku z art. 115 § 2 kk, w związku z art. 4 kpk, w związku z art. 60 § 3 kk w związku z art. 424 § 2 kpk poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze środków karnych aktualnej sytuacji majątkowej oskarżonego, przyjętej przez oskarżonego roli procesowej, a także pominięcie rzeczywistej ilości osób współuczestniczących w popełnieniu przestępstw oraz zastosowanie wobec oskarżonego R. T. (1) tych samych reguł przy określaniu wysokości świadczeń na rzecz pokrzywdzonych, które zastosowano wobec pozostałych sprawców.

Ponadto obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażącą niewspółmierność orzeczonych wobec oskarżonego R. T. (1) środków karnych w postaci obowiązku naprawienia szkody i przepadku, przy nieuwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary oraz faktu zastosowania wobec niego z instytucji opisanej w art. 60 § 3 kk.

Ponadto zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie § 16 w związku § 14 ustęp 2 podpunkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i nieuwzględnienie ilości dni, w których przeprowadzono rozprawy w toku przedmiotowego postępowania, przez co zasądzono na rzecz obrońcy oskarżonych z urzędu koszty udzielonej pomocy prawnej w wysokości nieodpowiadającej faktycznemu nakładowi pracy obrońcy i nie uwzględniono faktu uczestniczenia w postępowaniu IV K 307/11.

Obrońca zarzucił także:

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, a polegający na niesłusznym przyjęciu, że oskarżony R. T. (1) dopuścił się czynów, których przedmiotem były rzeczy ruchome w przyjętej przez Sąd meriti wartości.

W konkluzji swej apelacji obrońca R. T. (1) wniósł o:

1. uchylenie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego,

2. zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez:

a) uchylenie obowiązku naprawienia przez oskarżonego R. T. (1) szkód w całości, lub orzeczenie tegoż obowiązku w minimalnym zakresie,

b) uchylenie obowiązku zwrotu korzyści uzyskanej z popełnienia przez oskarżonego przestępstw lub orzeczenie tego obowiązku w minimalnym zakresie;

c) zmianę wyroku w punkcie 39 poprzez uwzględnienie w wysokości wynagrodzenia rzeczywistej pracy obrońcy - prawidłowej ilości terminów rozpraw, w których obrońca uczestniczył.

a ewentualnie, wniósł o:

3. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniósł również **obrońca oskarżonego P. W. (1)**, zaskarżając wyrok w zakresie rozstrzygnięć co do czynów zawartych w pkt. 24, 25 i 27 oraz orzeczonego w pkt. 38 obowiązku naprawienia szkody.

W swej apelacji obrońca zarzucił zaskarżonemu wyrokowi mające wpływ na jego treść, rażące naruszenie przepisów procedury, w szczególności art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegające na:

a) bezpodstawnym przyjęciu jakoby P. W. miał kierować się przestępczym zamiarem doprowadzenia W. A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, w sytuacji gdy z racji znajomości z pokrzywdzoną, na jej prośbę i w jej imieniu podjął się jedynie pośredniczenia w odzyskaniu skradzionego jej pojazdu (czyn w pkt. 24),

b) nieuprawnionym przypisaniu udziału P. W. w pomocy w zbyciu pochodzącego z kradzieży z włamaniem samochodu ciężarowego m-ki M. wraz z naczepą i ładunkiem mebli w sytuacji gdy materiał dowodowy pozwalał jedynie na ustalenie przyjęcia od D. S. i D. W. informacji o posiadaniu przez tych ostatnich owych ruchomości (czyn w pkt. 25),

c) wyrażeniu chybionego poglądu jakoby materiał dowodowy pozwalał na przypisanie P. W. zamiaru i działania opisanego w pkt. 27, podczas gdy zebrane w sprawie informacje nie wykazały by:

- w pierwszej kolejności, były to sadzonki marihuany, a nie konopi włóknistych,
- była to ilość wykazana w zarzucie - 84 szt.,

d) bezpodstawnym obciążeniu oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody w kwocie ponad 267 tys. zł. w sytuacji gdy:

- w związku z uczestnictwem w sprzedaży J. otrzymał kwotę 500 zł.,
- nawet przy założeniu udzielenia pomocy w sprzedaży samochodu m-ki M. z naczepą i ładunkiem, nie otrzymał z tego tytułu żadnej kwoty.

co doprowadziło do znaczącego przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego, polegającego na:

- uznaniu P. W. za winnego czynów określonych w pkt. 24, 25, 27 wyroku,
- oraz nieuprawnionym, albowiem sprzecznym co do zasady, jak co do wysokości zasądzonych kwot, obciążeniu oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody (art. 53 kk),

podczas gdy uważna analiza materiału dowodowego, zgodna z regułami określonymi w art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, nie upoważniała do takich konstatacji.

W konkluzji swej apelacji obrońca P. W. wniósł o uniewinnienie oskarżonego od dokonania w/w czynów oraz zmianę wyroku w następstwie uchylenia obowiązków naprawienia szkody określonych w pkt. 38 wyroku oraz wymierzenie nowej kary łącznej, co najwyżej, na poziomie okresu osadzenia oskarżonego w ramach tymczasowego aresztowania.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego wniosła również **obrońca oskarżonego B. G. (1)**, zaskarżając wyrok w zakresie tegoż oskarżonego w całości.

W swej apelacji obrońca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia, a polegającą na:

a) naruszeniu art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk – poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów skutkującą uznaniem za w pełni wiarygodne i dokonaniem ustaleń faktycznych w zakresie czynu przypisanego B. G. (1) na podstawie wyjaśnień i późniejszych zeznań T. O. (1), podczas gdy wyjaśnienia te nie zostały ocenione z „ponadprzeciętną skrupulatnością”, cechując się wewnętrzną sprzecznością i niekonsekwencją, nasuwają szereg wątpliwości co do winy oskarżonego oraz nie zostały potwierdzone żadnym innym spośród zgromadzonych w sprawie dowodów, a w konsekwencji nie mogą stanowić wyłącznej podstawy skazania;

b) naruszeniu art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk - polegającym na braku wnikliwej i rzetelnej oceny całokształtu materiału dowodowego, skutkującym przyjęciem, iż wyjaśnienia B. G. (1) nie zasługują na przyznanie im waloru wiarygodności, podczas gdy są one konsekwentne, logiczne i zgodne z doświadczeniem życiowym;

c) naruszeniu art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 6 kpk - poprzez zaniechanie uprzedzenia o możliwości zmiany kwalifikacji przypisanego oskarżonemu w pkt 35 komparycji, a w konsekwencji ograniczenie prawa do obrony.

W następstwie tejże obrazy przepisów postępowania obrońca zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść, polegający na:

a) przyjęciu, że oskarżony wyszukując dane teleadresowe W. B. wiedział, iż posłużą one T. O. (1) do żądania od pokrzywdzonego korzyści majątkowej w zamian za zwrot uprzednio skradzionego samochodu, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na wyprowadzenie takiego twierdzenia,

b) przyjęciu, że B. G. (1) swym zachowaniem dopuścił się zjawiskowej postaci przestępstwa określonej w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 3 kk, podczas gdy z uwagi na niewykazanie wypełnienia znamion strony podmiotowej pomocnictwa, tj. działania z zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym oskarżonemu, nie można przypisać czynu wypełniającego dyspozycję powołanych przepisów.

W konkluzji swej apelacji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie B. G. (1) od zarzucanego mu czynu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Jeśli chodzi o apelację prokuratora, to podniesione w niej zarzuty uznać należy w przeważającym zakresie za zasadne.

Rzeczywiście bowiem – jeśli chodzi o rozstrzygnięcia zawarte w pkt. 2 i 3 wyroku, Sąd Okręgowy dopuścił się obraby prawa materialnego, a konkretnie art. 12 kk. W przypadku obu rozstrzygnięć Sąd I instancji zastosował bowiem ten przepis, ale przyjęte opisy czynów przypisanych oskarżonemu R. T. nie korespondowały z jego treścią. Przypomnieć tu należy, iż zgodnie z omawianym przepisem - dwa lub więcej **zachowań**, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, uważa się za jeden czyn zabroniony. Jest to więc konstrukcja materialnego prawa karnego, która nakazuje – po spełnieniu określonych przesłanek – potraktowanie dwóch lub więcej jednostkowych zachowań, jako jeden czyn (czyli tym samym jako jedno przestępstwo). Tymczasem w opisach obu omawianych teraz czynów mowa jest o tym, iż oskarżony R. T. dopuścił się szeregu **przestępstw**, które miały składać się na poszczególne czyny ciągłe. W pkt. 2 stwierdzono bowiem, iż dopuścił się on 17 **przestępstw** kradzieży pojazdów samochodowych z włamaniem, w tym 3 **przestępstw** zakończonych w stadium usiłowania kradzieży z włamaniem, zaś w pkt. 3, że dopuścił się 3 **przestępstw** żądania korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranych pojazdów. Jest więc oczywiste, iż takie sformułowania stanowiły naruszenie przepisu art. 12 kk. Stwierdzenie, że oskarżony dopuścił się kilku **przestępstw** wykluczałoby bowiem uznanie, iż zachowania te stanowiły jeden czyn ciągły w rozumieniu art. 12 kk (a tym samym stanowiły jedno przestępstwo).

W sposób oczywisty zasadny był analogiczny zarzut postawiony przez prokuratora w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego oskarżonego P. W. w punkcie 23 zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy popełnił tam bowiem analogiczny błąd – używając do 2 jednostkowych zachowań składających się na czyn ciągły określenia „dwóch przestępstw”.

Wobec stwierdzenia opisanej wyżej obrazu prawa materialnego nie ulega wątpliwości, iż zaskarżony wyrok w omawianym teraz zakresie nie mógł się ostać i konieczna była jego zmiana – poprzez dostosowanie opisów czynów przypisanych oskarżonemu do treści art. 12 kk.

Na marginesie należy tu zauważyć, iż Sąd Okręgowy w ogóle nie przeprowadził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku jakichkolwiek rozważań wyjaśniających podstawę przyjęcia konstrukcji czynu ciągłego w rozumieniu tego przepisu. Co więcej – uczynił tak wbrew wyraźnym wytycznym Sądu Apelacyjnego, uchylającego poprzedni wyrok i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania. Sąd odwoławczy wskazał bowiem wówczas, że poprzednio Sąd I instancji również nie zajął się tym problemem i w związku z tym nakazał przeprowadzenie stosownych rozważań przy wydawaniu ponownego wyroku. Uchylając się od tego obowiązku Sąd Okręgowy dopuścił się wyraźnego naruszenia przepisu art. 442 § 3 kpk. Na skutek tego do chwili obecnej nie wiadomo właściwie jakimi przesłankami kierował się Sąd Okręgowy przyjmując konstrukcję czynu ciągłego. Mimo to jednak sytuacja ta nie może – sama w sobie - skutkować wzruszeniem zaskarżonego wyroku w zakresie zastosowania art. 12 kk. Nie ulega bowiem wątpliwości, że zastosowanie konstrukcji czynu ciągłego jest sytuacją korzystną dla oskarżonego. Łącząc szereg zachowań klamrą tej instytucji wymierzono mu bowiem jedną karę za każdy z przypisanych mu czynów ciągłych, zamiast wielu odrębnych kar jednostkowych za poszczególne zachowania, składające się na te czyny ciągłe. Co za tym idzie – gdyby teraz wyeliminować omawianą konstrukcję, wówczas musiałoby to skutkować takim właśnie rezultatem, czyli wymierzeniem kilkunastu odrębnych kar jednostkowych, a następnie orzeczeniem nowej kary łącznej, obejmującej te kary. To zaś byłoby bez wątpienia rozstrzygnięciem mniej korzystnym dla oskarżonego. Tymczasem należy pamiętać, że w omawianym teraz zakresie nikt nie zaskarżył wyroku na niekorzyść oskarżonego. Co za tym idzie – w świetle art. 434 § 1 kpk - omawiana zmiana wyroku nie byłaby możliwa. Bezcelowe byłoby także ewentualne uchylanie zaskarżonego wyroku w omawianym zakresie i przekazywanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – w celu przeprowadzenia rozważań dotyczących zastosowania art. 12 kk. Nawet bowiem gdyby Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, iż konstrukcji tej nie można zastosować w realiach niniejszej sprawy, to i tak – wobec braku zaskarżenia na niekorzyść oskarżonego - nie mogłyby wydać innego rozstrzygnięcia i nie zastosować tego przepisu (w świetle art. 443 kpk).

Mając na uwadze powyższe rozważania – na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż zmienił opisy czynów ciągłych przypisanych oskarżonemu R. T. w punktach 2 i 3 oraz oskarżonemu P. W. w punkcie 23 w ten sposób, że zamienił użyte w tych opisach słowo „przestępstw” na słowo „zachowań” (pkt I.3 niniejszego wyroku).

Za zasadny uznać należy również zarzut prokuratora dotyczący naruszenia przez Sąd I instancji przepisu prawa procesowego - art. 413 § 2 pkt 2 kpk, mającego wpływ na treść wyroku, zaistniałego w punkcie 6 sentencji wyroku. Zgodnie z tym przepisem bowiem każdy wyrok powinien zwierać m.in. rozstrzygnięcie co do kary i środków karnych. Jest przy tym oczywiste, że rozstrzygnięcie takie powinno być jednoznaczne i nie może budzić wątpliwości co do tego, jaką karę i w jakim wymiarze orzeczono wobec oskarżonego. Tymczasem w pkt. 6 sentencji zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu R. T., za przypisane mu tam przestępstwo karę grzywny, której wymiar określił liczbowo poprzez liczbę 300, natomiast słownie poprzez słowo „dwieście”. Co za tym idzie - powstała tu rozbieżność, która uniemożliwia jednoznaczne stwierdzenie – jaki był wymiar kary grzywny orzeczonej wobec oskarżonego za ten czyn. Nie ulega więc wątpliwości, iż zaskarżony wyrok w tym zakresie musiał zostać zmieniony. Należy przy tym zwrócić uwagę na to, iż rzeczywiste intencje Sądu Okręgowego co do wymiaru omawianej teraz kary grzywny wynikają z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Na stronie 185 tegoż uzasadnienia wyraźnie jest bowiem mowa o tym, że za czyn przypisany R. T. w pkt. 6 zaskarżonego wyroku wymierzono mu karę grzywny w rozmiarze 300 stawek dziennych po 50 złotych stawka.

Mając to na uwadze – na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w jego pkt. 6 – w ten sposób, iż zastąpił słowo „dwustu” słowem „trzystu” (pkt I.6 niniejszego wyroku).

Za zasadny uznać należy również podniesiony przez prokuratora zarzut obrazy prawa materialnego, a konkretnie art. 60 § 3 kk (dotyczący R. T.).

Należy tu przypomnieć, że zgodnie z tym przepisem sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Co za tym idzie – jedną z przesłanek zastosowania instytucji przewidzianej w tym przepisie jest to, aby sprawca współdziałał w popełnieniu przestępstwa **z innymi osobami**. Użycie w treści tego przepisu liczby mnogiej („innymi osobami”) w sposób jednoznaczny wskazuje, iż osoby współdziałające ze sprawcą muszą tu być co najmniej dwie. Co za tym idzie – jeśli sprawca dokonuje przestępstwa samodzielnie, lub współdziałając z inną, jedną osobą, to przepis art. 60 § 3 kk nie może znaleźć zastosowania.

Tymczasem w przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy wymierzył R. T. kary za wiele spośród przypisanych mu przestępstw stosując ich nadzwyczajne złagodzenie na podstawie omawianego teraz przepisu – pomimo tego, iż zarówno z opisu tychże czynów, jak i z ustaleń faktycznych zawartych w uzasadnieniu wyroku, jak i z materiału dowodowego, na podstawie którego te ustalenia poczyniono wynika, iż oskarżony popełnił te czyny samodzielnie, albo też współdziałając tylko z jedną osobą. Prokurator słusznie w tym kontekście wskazał na rozstrzygnięcia zawarte w punktach 7, 10, 11, 12 (odnośnie czynu XXI z aktu oskarżenia) oraz 13 sentencji wyroku. Natomiast zarzut ten był niesłuszny w odniesieniu do rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 6 zaskarżonego wyroku. Oskarżony został tam bowiem uznany za winnego popełnienia czynu polegającego na uczestniczeniu w obrocie środkami odurzającymi oraz substancjami psychotropowymi (art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii). Tymczasem sama natura tego przestępstwa powoduje, iż jest ono popełnianie we współdziałaniu (co nie oznacza że w ramach współsprawstwa) z co najmniej 2 osobami. Jedną z tych osób jest bowiem dostawca tego typu środków lub substancji, zaś drugą – ich nabywca.

Dodatkowo w omawianej kwestii – poza zarzutami podniesionymi przez prokuratora - Sąd Apelacyjny stwierdził z urzędu, iż analogiczna nieprawidłowość zaistniała w rozstrzygnięciach zawartych w punktach: 2 a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, 3 (wszystkie podpunkty) oraz 5 (wszystkie podpunkty).

Należy przy tym pamiętać, iż w wypadku popełnienia czynu ciągłego warunek określony w art. 60 § 3 kk jest spełniony wtedy, kiedy sprawca popełnił we współdziałaniu z co najmniej dwiema osobami cały taki czyn, a więc wszystkie zachowania spięte klamrą omawianej teraz instytucji (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2002 r., w spr. I KZP 30/02, opubl. w OSNKW 2002, nr 11-12, poz. 89). W realiach przedmiotowej sprawy miało to znaczenie w odniesieniu do czynów ciągłych przypisanych oskarżonemu T. w punktach 2 (gdzie tylko niektóre zachowania popełnił on we współdziałaniu z co najmniej dwiema osobami), a także 3 i 5 (gdzie wszystkie zachowania popełnił albo samodzielnie, albo we współdziałaniu z tylko jedną osobą).

Co za tym idzie – we wszystkich wyżej wymienionych przypadkach przepis art. 60 § 3 kk nie mógł mieć zastosowania, a tym samym nie mógł być podstawą zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonych kar. Co przy tym istotne – Sąd Okręgowy najwyraźniej dostrzegł omawiany teraz problem. Na str. 187 uzasadnienia swego wyroku stwierdził bowiem, że nie zastosował przepisu art. 60 § 3 kk co do czynów, które oskarżony T. popełnił sam, lub we współdziałaniu z jedną osobą (odnosząc się przy tym do czynów przypisanych mu w punktach 4 i 8 sentencji wyroku). Z niezrozumiałych przyczyn jednakże Sąd Okręgowy nie wziął tego poglądu pod uwagę w pozostałych w/wym. przypadkach.

Reasumując ten fragment rozważań powtórzyć należy, iż we wszystkich w/wym. przypadkach przepis art. 60 § 3 kk nie mógł być podstawą zastosowania wobec R. T. nadzwyczajnego złagodzenia wymierzonych mu kar, a tym samym konieczne było dokonanie zmiany zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Nie oznacza to oczywiście, iż w ogóle nie można było w tych przypadkach zastosować wobec niego tej instytucji. W tym kontekście należy bowiem mieć na uwadze art. 60 § 4 kk, zgodnie z którym na wniosek prokuratora sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary,

a nawet warunkowo zawiesić jej wykonanie w stosunku do sprawcy przestępstwa, który, niezależnie od wyjaśnień złożonych w swojej sprawie, ujawnił przed organem ścigania i przedstawił istotne okoliczności, nieznane dotychczas temu organowi, przestępstwa zagrożonego karą powyżej 5 lat pozbawienia wolności. Tymczasem w odniesieniu do R. T. przepis ten bez wątplenia miał zastosowanie, zaś prokurator złożył przed Sądem I instancji stosowny wniosek o jego zastosowanie (powtarzając go w odniesieniu do niektórych czynów również w swej apelacji). W tej sytuacji nie było przeszkód ku temu, aby zmienić zaskarżony wyrok w omawianej teraz kwestii również w odniesieniu do tych rozstrzygnięć, w których popełniony został taki sam błąd, a których prokurator nie zaskarżył. Stwierdzić bowiem należy, iż skoro i tak wobec R. T. utrzymano nadzwyczajne złagodzenie wymierzonych mu kar, to zmiana podstawy zastosowania tej instytucji była obojętna z punktu widzenia jego interesu procesowego (a na pewno nie była rozstrzygnięciem dla niego niekorzystnym).

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w podstawie prawnej wymiaru kar wymierzonych oskarżonemu R. T. w punktach 2, 3, 5, 7, 10, 11 i 13 - w miejsce przepisu art. 60 § 3 kk, przyjął przepis art. 60 § 4 kk (pkt I.4 niniejszego wyroku).

Dodatkowo Sąd Apelacyjny wziął tu pod uwagę, iż rozstrzygnięciach zawartych w punktach 2 i 5 Sąd Okręgowy błędnie powołał w podstawie prawnej wymiaru kary nieistniejący przepis art. 60 § 7 pkt 3 kk, podczas gdy w rzeczywistości chodziło zapewne o art. 60 § 6 pkt 3 kk (regulujący sposób nadzwyczajnego złagodzenia kary jeśli czyn stanowi występki, przy czym dolną granicą ustawowego zagrożenia jest kara pozbawienia wolności nie niższa od roku). Wobec tego Sąd Apelacyjny z urzędu dodatkowo zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w punktach 2 i 5, w podstawie wymiaru kary, w miejsce przepisu art. 60 § 7 pkt 3 kk przyjął przepis art. 60 § 6 pkt 3 kk (również (pkt I.4 niniejszego wyroku).

Zasadny był także zarzut prokuratora odnoszący się do rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 12 zaskarżonego wyroku, a dotyczący obrazy prawa materialnego, a konkretnie naruszenia art. 91 § 1 kk. Należy tu bowiem przypomnieć, że w tym punkcie wyroku Sąd Okręgowy uznał oskarżonego R. T. za winnego popełnienia czterech odrębnych przestępstw, zarzuconych mu w punktach XIX, XX, XXI i XXIII aktu oskarżenia, za które wymierzono mu cztery odrębne kary pozbawienia wolności. Co przy tym istotne – wszystkie te przestępstwa były kradzieżami z włamaniem, wyczerpującymi znamiona określone w art. 279 § 1 kk. Zostały one przy tym popełnione poprzez włamanie się do wnętrza pomieszczeń (czyny z pkt. XIX, XX, XXIII), lub też samochodu (czyn z pkt. XXI), a więc odbyło się to w podobny sposób. Co więcej – czyn z pkt. XIX został popełniony w nocy z 22 na 23 sierpnia 1999 r., zaś czyn z pkt. XXIII – również w 1999 r. Natomiast

czyn z pkt. XX został popełniony w okresie pomiędzy 28 sierpnia i 18 września 2002 r., zaś czyn pkt. XXI – w dniu 11 stycznia 2003 r. Co za tym idzie należy uznać, że czyny te - w takich właśnie układach (czyli pkt. XIX i XXIII oraz pkt. XX i XXI) – zostały popełnione w krótkich odstępach czasu.

Wobec powyższego natomiast - prokurator miał rację podnosząc, że czyny te – stanowiły dwa ciągi przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk. Zgodnie bowiem z tym przepisem – jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Co za tym idzie – jest to instytucja, która w razie zaistnienia przesłanek przewidzianych w tym przepisie musi być przez sąd zastosowana obligatoryjnie. Natomiast przesłanki te – w obu wskazanych wyżej układach - zostały tu spełnione. Wobec tego zaś zaistniały tutaj dwa ciągi przestępstw, czego konsekwencją powinno być wymierzenie oskarżonemu dwóch kar (po jednej za każdy z tych ciągów przestępstw), a nie czterech (po jednej za każde przestępstwo), jak uczynił to Sąd Okręgowy.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 12 – w ten sposób, iż uznał, że oskarżony R. T. dopuścił się czynów zarzuconych mu w XIX i XXIII aktu oskarżenia w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu i w związku z tym, na

podstawie art. 279 § 1 kk w związku z art. 91 § 1 i art. 60 § 3 kk i § 6 pkt 3 kk wymierzył mu za te czyny jedną karę 11 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto Sąd Apelacyjny uznał, iż tenże oskarżony dopuścił się czynów zarzuconych mu w XX i XXI akcie oskarżenia również w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu i w związku z tym, na podstawie art. 279 § 1 kk w związku z art. 91 § 1 i art. 60 § 3 i 4 kk i § 6 pkt 3 kk wymierzył mu za te czyny jedną karę 11 miesięcy pozbawienia wolności. W tym ostatnim przypadku w podstawie prawnej wymiaru kary Sąd Apelacyjny użył dodatkowo przepisu art. 60 § 4 kk (obok art. 60 § 3 kk) – mając na uwadze fakt, iż oskarżony T. dopuścił się czynu zarzuconego mu w pkt. XXI samodzielnie, podczas gdy czyn z pkt. XX popełnił wspólnie i w porozumieniu z dwiema innymi osobami. Co za tym idzie – jak już wyżej stwierdzono – zasadny był tutaj podniesiony przez prokuratora zarzut obrazy przepisu art. 60 § 3 kk, zaś podstawą nadzwyczajnego złagodzenia kary powinien tu być – obok tego przepisu – także art. 60 § 4 kk.

Zasadne były również podniesione przez prokuratora zarzuty dotyczące obrazy prawa materialnego w postaci art. 19 § 1 kk, która nastąpiła poprzez nieprzywołanie tego przepisu w podstawie wymiaru kary orzeczonej wobec P. W. (1) określonej w pkt. 26 i 27 sentencji wyroku oraz w podstawie wymiaru kary orzeczonej wobec B. G. (1) określonej w pkt. 35 sentencji wyroku. Zamiast tego przepisu Sąd Okręgowy powołał w tych miejscach art. 18 § 3 kk, co było oczywistym błędem. Przepis ten określa bowiem znamiona pomocnictwa, a co za tym idzie – powinien być użyty w podstawie prawnej skazania. Natomiast sposób wymierzenia kary za pomocnictwo określa art. 19 § 1 kk - stanowiąc, iż sąd wymierza karę za podżeganie lub pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo. Co za tym idzie – to ten właśnie przepis (w powiązaniu z odpowiednim przepisem dotyczącym przypisanego oskarżonemu danego typu rodzajowego przestępstwa) powinien znaleźć się w w/wym. przypadkach w podstawie prawnej wymiaru kar wymierzonych obu oskarżonym.

Mając powyższe na uwadze – na podstawie art. 437 § 1 i 2 kp i art. 438 pkt 1 kp – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż zmienił podstawę prawną wymiaru kar wymierzonych oskarżonemu P. W. w pkt. 26 i 27 oraz oskarżonemu B. G. w pkt. 35 zaskarżonego w ten sposób, iż zastąpił przepis art. 18 § 3 kk przepisem art. 19 § 1 kk. (pkt I.11 niniejszego wyroku).

Natomiast za nieporozumienie uznać należy zarzut prokuratora dotyczący tego, jakoby w pkt. 35 zaskarżonego wyroku nastąpić miała obraza art. 58 § 3 kk wynikająca z błędnego przywołania tego przepisu jako podstawy kary wymierzonej oskarżonemu B. G., podczas gdy podstawą wymiaru tej kary powinien być art. 286 § 3 kk. W omawianym teraz punkcie zaskarżonego wyroku nie wymieniono bowiem w ogóle art. 58 § 3 kk, lecz jako podstawę prawną wymiaru kary grzywny wskazano właśnie art. 286 § 3 kk w związku z art. 18 § 3 kk.

Jako zasadny Sąd Apelacyjny ocenił kolejny zarzut podniesiony przez prokuratora, a odnoszący się do obrazy prawa materialnego w postaci art. 60 § 5 kk, art. 65 § 1 kk i art. 69 § 3 kk (pkt 16 wyroku), poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu T. (pkt. 16 wyroku).

Tak samo jako zasadny ocenić należy zarzut dotyczący obrazy prawa materialnego w postaci art. 91 § 2 kk i art. 86 § 1 kk, związany z pominięciem przy orzekaniu kary łącznej jednej z kar jednostkowych, a mianowicie kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu R. T. w pkt. 1 sentencji wyroku.

Do obu tych zarzutów Sąd Apelacyjny wróci jeszcze na późniejszym etapie rozważań – przy orzekaniu w przedmiocie kary wobec tego oskarżonego (jako że z innych względów, o których będzie niżej mowa konieczna było orzeczenie wobec R. T. nowej kary łącznej, a tym samym także rozstrzygnięcie w przedmiocie ewentualnego warunkowego zawieszenia jej wykonania).

Za w pełni zasadną Sąd Apelacyjny uznał apelację wniesioną przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego - (...) Spółka Akcyjna w W., a dotyczącą rozstrzygnięcia w przedmiocie środków karnych orzeczonych wobec oskarżonego R. T. (zawartego w pkt. 37 zaskarżonego wyroku). Należy się bowiem zgodzić ze stwierdzeniem, iż nieuwzględnienie w jakimkolwiek zakresie wniosku oskarżyciela posiłkowego o naprawienie szkody, złożonego w trybie art. 46 § 1 kk stanowiło obrazę tego przepisu prawa materialnego. Trzeba tu bowiem przypomnieć, że zgodnie z tym przepisem (w brzmieniu obowiązującym w dacie orzekania) - w razie skazania sąd może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub

innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. Co za tym idzie – jeśli pokrzywdzony złoży wniosek o nałożenie na oskarżonego obowiązku naprawienia szkody, to sąd – co do zasady – powinien go uwzględnić, poprzez orzeczenie takiego obowiązku (co do całości, lub części szkody).

Tymczasem w niniejszej sprawie wniosek taki został złożony. W dniu 09 lutego 2009 r. pełnomocnik (...) S.A. wniósł bowiem o orzeczenie wobec D. S. i R. T. (którzy w tamtym czasie odpowiadali jeszcze w ramach tego samego postępowania) obowiązku zwrotu kwoty 60.000 zł. – za kradzież ciągnika siodłowego marki M. o nr. rej. (...) oraz kwoty 100.700 zł. – za kradzież naczepy marki S. o nr. rej. (...). Obydwa te pojazdy były natomiast przedmiotami zachowania składającego się na czyn ciągiły przypisany R. T. w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, a opisanego w jego podpunkcie k). Wniosek ten dotyczył przy tym solidarnej odpowiedzialności obu w/wym. sprawców - co do łącznej kwoty 160.700 zł. (k. 3.374).

Na późniejszym etapie postępowania D. S. złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze, w związku z czym pojawiła się perspektywa wyłączenia jego sprawy do odrębnego postępowania. W związku z tym w dniu 07 września 2009 r. pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego złożył wniosek o naprawienie szkody przez D. S. na rzecz (...) S.A. w kwocie 80.600 zł., na co składało się 50.350 zł. za kradzież naczepy i 30.000 zł. za kradzież ciągnika siodłowego. We wniosku wyraźnie zaznaczono przy tym, że obydwie kwoty to 1/2 część wypłaconego odszkodowania (k. 4.334).

Po wyłączeniu sprawy D. S. do odrębnego postępowania, w dniu 26 stycznia 2012 r. odbyła się rozprawa w tej sprawie – za sygnaturą (...). W trakcie tejże rozprawy pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego oświadczył, że nie sprzeciwia się wymierzeniu D. S. zaproponowanych przez niego kar - jednakże pod warunkiem naprawienia szkody w kwocie 80.000 zł. Równocześnie oświadczył, iż tym samym modyfikuje swój wcześniejszy wniosek (k. 5.538). W dniu 02 lutego 2012 r. tutejszy Sąd Okręgowy wydał w tej sprawie wyrok, w którym w punkcie 14 orzekł wobec D. S., na podstawie art. 46 § 1 kk obowiązek naprawienia szkody w kwocie 80.000 zł. na rzecz (...) S.A. (k. 5.565-5.566).

W tej sytuacji niezrozumiałe są rozważania Sądu Okręgowego, zawarte na str. 201-202 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w których tłumaczono powód odstąpienia od nałożenia na R. T. obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. Sąd I instancji tłumaczył tam bowiem, iż powodem takiej decyzji było to, że (...) S.A. kilkakrotnie modyfikował składane wnioski o naprawienie szkody. W związku z tym Sąd ten uznał, że wniosek o naprawienie szkody w łącznej kwocie 80.350 złotych, złożony w dniu 7 września 2009 roku, który dotyczył naczepy marki S. nr rej. (...) i ciągnika siodłowego marki M. nr rej. (...), zmodyfikowany na rozprawie w dniu 26 stycznia 2012 roku w sprawie (...) do kwoty 80.000 złotych, wyczerpał w całości roszczenia ubezpieczyciela, które zostały zasądzone od D. S. (S.). Z treści protokołu wynikało bowiem, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego zmodyfikował w ten sposób wcześniejszy wniosek o naprawienie szkody. Wcześniejszy zaś wniosek o naprawienie szkody złożony w dniu 9 lutego 2009 roku obejmował kwotę 60.000 złotych z tytułu kradzieży ciągnika siodłowego marki M. nr rej. (...) oraz kwotę 100.700 złotych z tytułu kradzieży naczepy marki S. nr rej. (...).

Oczywiście racją jest to, że pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego faktycznie modyfikował w ten sposób swój wniosek (o czym była wyżej mowa). Rzecz jednak w tym, iż czynił to **w sprawie D. S. (S.)**, zaś modyfikacje te związane były z faktem, iż pełnomocnik ograniczał swój wniosek do tej części kwoty naprawienia szkody, której dochodził od jednego z dwóch sprawców (czyli D. S.). Sąd Okręgowy natomiast w zadziwiający sposób przeoczył fakt, iż modyfikacja polegała właśnie na ograniczeniu pierwotnie dochodzonej kwoty do mniej więcej 50% jej wysokości. Co więcej – w opisie zachowania składającego się na czyn ciągiły z pkt. 2 zaskarżonego wyroku (podpunkt k) Sąd Okręgowy uznał, że łączna wartość przedmiotowego ciągnika siodłowego wraz z naczepą wynosiła 220.000 złotych. Skoro zaś tak, to całkowicie niezrozumiałe było stwierdzenie, że zasądzenie od D. S. (S.) kwoty 80.000 złotych z tytułu naprawienia tej szkody miałyby wyczerpać w całości roszczenia ubezpieczyciela (a tym samym brak jest rzekomo podstaw do zasądzenia analogicznej kwoty od R. T.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny stwierdził, iż Sąd meriti dopuścił się w tym zakresie obrazy przepisu prawa materialnego – art. 46 § 1 kk. Wobec tego zaś - na podstawie na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk

– zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł w stosunku do oskarżonego R. T. obowiązek częściowego naprawienia szkody w kwocie 80.000 złotych na rzecz (...) Spółka Akcyjna w W. – w związku ze skazaniem go za zachowanie składające się na czyn ciągle przypisany mu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, a opisane w podpunkcie k (pkt. I.12.b niniejszego wyroku).

Za częściowo zasadną Sąd Apelacyjny uznał także apelację obrońcy oskarżonego P. W., ale wyłącznie w odniesieniu do niektórych podniesionych zarzutów, zaś nie co do wniosków, jakie obrońca zgłaszał na ich podstawie.

Jeśli chodzi o przypisany oskarżonemu P. W. w pkt. 24 czyn popełniony na szkodę W. A., to należy się zgodzić z obrońcą co do tego, iż poczynione w sprawie ustalenia faktyczne nie dają podstaw do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 286 § 2 kk w formie współsprawstwa z D. S. (S.) i R. T.. W tym kontekście należy mieć na uwadze, iż – jak wynika z poczynionych ustaleń – to pokrzywdzona W. A. zgłosiła się do oskarżonego W. z prośbą o pomoc w odzyskaniu samochodu. I to na skutek jej prośby podjął on działania zmierzające do realizacji tego celu. Wówczas nawiązał kontakt z osobami, co do których przewidywał, że mogą mieć wiedzę o samochodzie (R. T. i D. S.), negocjował z nimi kwotę pieniędzy za zwrot samochodu (nalegając przy tym, aby kwota ta była jak najniższa), a ostatecznie przekazując im ustaloną kwotę 5.000 zł. co za tym idzie – w świetle takich ustaleń brak jest podstaw do stwierdzenia, iż wspólnie i w porozumieniu z R. T. i D. S. popełnił on czyn z art. 286 § 2 kk. Działał on bowiem niejako na zlecenie pokrzywdzonej, a nie „wspólnie i w porozumieniu” z dwoma w/wym. osobami. Co przy tym istotne – w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak jest właściwie rozważań, które pozwoliłyby na stwierdzenie, jaki był tok rozumowania Sądu meriti, który doprowadził go do przyjęcia takiej, a nie innej kwalifikacji prawnej omawianego tera czynu. Na stronie 166 uzasadnienia Sąd Okręgowy użył jedynie bardzo ogólnikowego stwierdzenia, iż P. W. „przypisano udział w przestępstwach przypisanych także R. T. (1), które polegały na udziale w kradzieżach z włamaniem samochodów, paserstwie samochodowym, żądaniu okupu, pomocnictwie do oszustwa na szkodę ubezpieczyciela i pomocnictwie do hodowli sadzonek konopi, prowadzonej przez R. T. (1)”. Sąd Okręgowy nie przeanalizował natomiast tego – na czym w polegało współsprawstwo P. W. w zakresie poszczególnych czynów (razem z R. T.). Podkreślić przy tym należy, iż w ogromnej większości przypadków owo współsprawstwo było oczywiste, nie budziło żadnych wątpliwości i nie było nawet kwestionowane przez oskarżonego, ani jego obrońcę. Nie dotyczy to jednak przypadku omawianego teraz czynu.

Trzeba tu przypomnieć, że zgodnie z art. 18 § 1 kk za sprawstwo przestępstwa odpowiada, m. in. ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam, albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Warunkiem współsprawstwa jest przy tym wyraźne lub milczące porozumienie współwykonawców, zawarte przed popełnieniem przestępstwa lub w jego trakcie. Tymczasem omówione wyżej okoliczności faktyczne ustalone w zakresie tego czynu nie pozwalają na stwierdzenie, że P. W. miał własnego zamiaru wyłudzenia od pokrzywdzonej pieniędzy za zwrot skradzionego samochodu. Jest to tyle istotne, że dla przyjęcia współsprawstwa konieczne jest obiektywne współdziałanie sprawców w ramach podziału ról uprzednio uzgodnionego lub nawet przeprowadzonego dopiero w toku wykonywania czynu, jeżeli każdy z nich obejmował swym zamiarem cały zespół przedmiotowych znamion przestępnego przedsięwzięcia. Co za tym idzie – z punktu widzenia konstrukcji współsprawstwa podział ról pomiędzy poszczególnych wykonawców przestępstwa jest nieistotny. Jeżeli więc w realizacji zamiaru dokonania wspólnie i w porozumieniu przestępstwa każdy z nich przyjął na siebie jakies zadanie zmierzające do osiągnięcia celu, to każdy odpowiadać powinien za całokształt wspólnego działania. Tutaj jednak nie sposób uznać, że oskarżony W. uzgadniał z R. T. i D. S. jakikolwiek podział ról zmierzających do wyłudzenia pieniędzy od W. A..

Wbrew twierdzeniom obrońcy – nie oznacza to jednak konieczności uniewinnienia go od popełnienia zarzucanego czynu. Jego zachowanie nie było bowiem bynajmniej obojętne z punktu widzenia prawa karnego. Jak wyżej wspomniano – Sąd Apelacyjny zaakceptował stwierdzenie, iż zasadniczym zamiarem oskarżonego W. było okazanie pomocy pokrzywdzonej W. A. w odzyskaniu skradzionego samochodu, jak najmniejszym kosztem. Nie można jednak tracić z pola widzenia tego, że jego zachowanie miało także drugą stronę. Otóż bowiem – oskarżony W. doskonale zdawał sobie sprawę z tego, na jakich zasadach odbędzie się zwrot samochodu utraconego przez pokrzywdzoną. Wiedział, że nastąpi to w zamian za wypłacenie określonej kwoty pieniędzy. Zależało mu wprawdzie na tym, żeby kwota ta była jak najniższa, ale nie kwestionował samej zasady. Akceptował więc to, iż będzie to swego rodzaju transakcja wymienna. Co za tym idzie – należy stwierdzić, iż skoro podjął się pośrednictwa pomiędzy stronami tej

„transakcji”, to działał w zamiarze tego, aby obydwie strony uzyskały swoje „świadczenie”. Inaczej mówiąc – chciał, aby W. A. odzyskała samochód, ale równocześnie w pełni akceptował to, iż będzie musiała za to zapłacić. Tym samym należy stwierdzić, iż swoim zachowaniem dopuścił się pomocnictwa dla R. T. i D. S. w popełnieniu przestępstwa z art. 286 § 2 kk na szkodę W. A.. W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z art. 18 § 3 kk - odpowiada za pomocnictwo ten, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji. Tymczasem w zakresie omawianego czynu - jak już wyżej wspomniano – oskarżony W. nawiązał kontakt z R. T. i D. S. (czyniąc to na prośbę pokrzywdzonej), a następnie negocjował z nimi kwotę pieniędzy, w zamian za którą miał jej zostać zwrócony samochód, który jej skradziono. Ostatecznie zaś ustalił z nimi kwotę 5.000 złotych, po czym przekazał im ją, po jej uprzednim otrzymaniu od pokrzywdzonej. Co za tym idzie – nie ulega wątpliwości, że takim zachowaniem ułatwił im popełnienie przestępstwa z art. 286 § 2 kk - wiedząc przy tym doskonale o tym, że takie właśnie przestępstwo chcą oni popełnić.

Stwierdzić przy tym należy stanowczo, iż Sąd Apelacyjny nie akceptuje poglądu, zgodnie z którym tego rodzaju pośrednictwo pomiędzy osobą pokrzywdzoną, a przestępcami, którzy żądają korzyści majątkowej w zamian za zwrot bezprawnie zabranej rzeczy miałyby być obojętne z punktu widzenia prawa karnego. Byłoby tak, gdyby P. W. – wiedząc o tym, kto może mieć w dyspozycji przedmiotowy samochód – powiedziałby o tym pokrzywdzonej i zawiadomił organy ścigania. Ewentualnie również wówczas, gdyby udało mu się odzyskać samochód bez konieczności przekazywania w zamian jakiegokolwiek korzyści majątkowej.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, iż zachodzi konieczność zmiany zaskarżonego wyroku – z uwagi na obrazę przepisu prawa materialnego, tzn. art. 286 § 2 kk. Sąd Okręgowy poczynił bowiem w tym zakresie prawidłowe ustalenia faktyczne, ale nieprawidłowo zastosował do nich w/wym. przepis.

Wobec tego zaś - na podstawie na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w jego punkcie 24 w ten sposób, iż w miejsce czynu zarzuconego oskarżonemu P. W. w punkcie LXIX aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w dniu 30 września 2007 roku w Ł., działając w zamiarze tego, aby D. S., co do którego zapadł prawomocny wyrok skazujący i R. T., zażądali od W. A. korzyści majątkowej w zamian za zwrot skradzionego uprzednio samochodu marki M. (...) nr rej. (...), swoim zachowaniem ułatwił im popełnienie tego czynu w ten sposób, iż na prośbę pokrzywdzonej nawiązał z nimi kontakt, a następnie negocjował z nimi kwotę pieniędzy, w zamian za którą samochód ten zostanie jej zwrócony, ustalając ostatecznie kwotę 5.000 złotych, po czym przekazał tę kwotę od W. A. dla R. T. i D. S., co wyczerpało znamiona określone w art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 2 kk. Za tak przypisane przestępstwo Sąd Apelacyjny wymierzył mu - na podstawie art. 286 § 2 kk w związku z art. 19 § 1 kk - karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. I.9 niniejszego wyroku). Jest to kara łagodniejsza niż wymierzona przez Sąd Okręgowy, co związane było z przyjęciem innej formy zjawiskowej przestępstwa. Uznać bowiem należy, iż stopień społecznej szkodliwości czynu w przypadku pomocnictwa jest bez wątpienia niższy, niż w przypadku sprawstwa, czy współsprawstwa. To zaś bez wątpienia musi znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary. Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu W. karę w minimalnej wysokości przewidzianej w art. 286 § 2 kk – uznając, iż jest ona adekwatna do przesłanek jej wymiaru.

Za częściowo zasadny uznać należy również zarzut obrońcy oskarżonego W. odnoszący się do rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 25 zaskarżonego wyroku, dotyczący braku podstaw do przypisania P. W. udziału w pomocy w zbyciu pochodzącego z kradzieży z włamaniem samochodu ciężarowego m-ki M. wraz z naczepą i ładunkiem mebli. W tym zakresie bowiem również stan faktyczny ustalony przez Sąd Okręgowy nie daje podstaw do przypisania P. W. dokonania popełnienia przestępstwa z art. 291 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk. Trzeba tu przypomnieć, że – jak wynika z ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Okręgowy w zakresie tego czynu (str. 33 uzasadnienia) – po zaistnieniu kradzieży samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) oraz naczepy ciężarowej marki W. nr rej. (...) z ładunkiem mebli – D. S. i D. W. przyjechali do P. W. i powiedzieli mu, że mają do sprzedania duży samochód z meblami. Równocześnie poprosili go, aby nie mówić o tym R. T.. W tym samym czasie jednak D. W. poinformował także R. T., że jeśli sprzeda ów samochód, to meble dostanie gratis. Natomiast P. W. spotkał się z R. T. i powiedział mu, że osoby, które miały pojazd z towarem, nie chcą z nim robić interesów. Ustalenia te poczyniono w oparciu o wyjaśnienia

samych P. W. i R. T.. Należy więc przypomnieć, że w tym kontekście P. W. wyjaśnił, iż po tym, jak przyjechali do niego D. S. z kolegą (D. W.) i powiedzieli, że mają na zbycie duży samochód z meblami - on skontaktował się w tej sprawie z R. T. (przy czym miał nie mówić, że to oni dwaj mają ten samochód). Po kilku godzinach skontaktował się z R. T. ponownie, że już nie ma tego samochodu (4.083-4.085, t. VIII).

Natomiast R. T. wyjaśnił, że zadzwonił do kogoś w sprawie tego samochodu, ale ten ktoś go nie kupił; i na tym się jego rola skończyła (k. 5721 – 5726, 5730 tom XVII sądowy).

Co za tym idzie – w świetle powyższego uznać można, że P. W. przyjął informację o tym, że do zbycia jest skradziony samochód z ładunkiem mebli. Na tym jednak nie poprzestał, ponieważ w tej sprawie skontaktował się z R. T.. On zaś zaproponował zakup tego samochodu nieustalonej osobie, która jednak tej propozycji nie przyjęła. Później zaś sprawa przestała być aktualna, ponieważ samochód został zbyty innymi kanałami.

Co za tym idzie – rzeczywiście brak jest tutaj podstaw do przypisania P. W. dokonania czynu z art. 291 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk. Trzeba bowiem mieć na uwadze, iż przestępstwa z art. 291 § 1 kk dopuszcza się sprawca, który rzecz uzyskaną za pomocą czynu zabronionego nabywa lub pomaga do jej zbycia albo tę rzecz przyjmuje lub pomaga do jej ukrycia. Tymczasem oskarżony W. skutecznie nie zrealizował żadnego z tych znamion.

Z drugiej strony – nie można podzielić poglądu jego obrońcy, że rola oskarżonego W. ograniczyła się tylko do przyjęcia od D. S. i D. W. informacji o posiadaniu przez nich skradzionego zestawu ciężarowego z ładunkiem mebli. Owszem, oskarżony przyjął taką informację, ale – jak już stwierdzono - nie poprzestał na tym, tylko skontaktował się w tej sprawie z R. T.. Jest przy tym oczywiste, że nie uczynił tego po to jedynie, aby podzielić się taką wiadomością i podyskutować o niej, ale po to, aby R. T. podjął dalsze działania w celu zbycia tych rzeczy. Świadczy o tym choćby dalsze zachowanie R. T., który zaproponował nabycie tych rzeczy nieustalonej osobie (która jednak tej propozycji nie przyjęła). Co za tym idzie – P. W. nie tylko przyjął informację o skradzionych rzeczach, które są „na zbyciu”, ale również podjął dalszy krok zmierzający do owego zbycia. Tyle tylko, że krok ten okazał się bezskuteczny.

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż wprawdzie nie można mu przypisać dokonania czynu z art. 291 § 1 kk, ale na pewno dopuścił się jego usiłowania w rozumieniu art. 13 § 1 kk. Zgodnie bowiem z tym przepisem - odpowiada za usiłowanie ten, kto w zamiarze popełnienia czynu zabronionego swoim zachowaniem bezpośrednio zmierza do jego dokonania, które jednak nie następuje. Tymczasem oskarżony P. W. w sposób ewidentny działał w zamiarze udzielenia D. S. i D. W. pomocy z do zbycia skradzionego zestawu ciężarowego z ładunkiem mebli. W tym bowiem celu skontaktował się z R. T., a więc swoim zachowaniem bezpośrednio zmierzał do dokonania tego czynu. Dokonanie owo jednak ostatecznie nie nastąpiło z uwagi na bezskuteczność dalszych działań podjętych przez R. T. oraz na to, że D. S. i D. W. ostatecznie odstąpili od dalszej współpracy w tym zakresie. Co za tym idzie – omawiane teraz zachowanie P. W. traktować należy jako usiłowanie paserstwa.

Wobec tego stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy również i tutaj dopuścił się obrazy przepisu prawa materialnego. Ponownie bowiem nieprawidłowo zastosował taki przepis (art. 291 § 1 kk) do prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych.

Co za tym idzie - na podstawie na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w jego punkcie 25 w ten sposób, iż w miejsce czynu zarzuconego oskarżonemu P. W. w punkcie LXX aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z R. T., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze udzielenia pomocy w zbyciu należącego do J. G. samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 57.000 złotych wraz z naczepą marki W. nr rej. (...) o wartości 35.300 złotych z ładunkiem mebli o wartości 155.080,95 złotych, należących do (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W., skradzionych z włamaniem w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku, skontaktował się z R. T. w sprawie sprzedaży tych rzeczy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na bezskuteczność dalszych działań podjętych przez R. T. oraz z uwagi na fakt, iż osoby zwracające się o udzielenie pomocy w zbyciu odstąpiły od dalszej współpracy w tym zakresie, co wyczerpało znamiona określone w art. 13 § 1 kk w związku z art. 291 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk (pkt I.10 zaskarżonego wyroku). Za przypisane w takiej postaci przestępstwo, na podstawie art. 294 § 1 kk

w związku z art. 14 § 1 kk Sąd Apelacyjny wymierzył P. W. karę 1 rok i 3 miesiące pozbawienia wolności. Jest to również kara nieco łagodniejsza niż ta, którą wymierzył oskarżonemu Sąd I instancji. Powodem takiego rozstrzygnięcia jest fakt, iż Sąd Apelacyjny przypisał oskarżonemu popełnienie tego przestępstwa w stadialnej formie usiłowania, która w sposób oczywisty jest mniej społecznie szkodliwa niż jego skuteczne dokonanie. Co do zasady stwierdzić natomiast należy, iż kara w okolicy dolnego progu ustawowego zagrożenia (wyższa od niego raptem o 3 miesiące) nie może być uznana za rażąco niewspółmiernie surową. To samo należałoby odnieść do kary wymierzonej przez Sąd Okręgowy (czyli 1 roku i 6 miesięcy) – gdyby Sąd odwoławczy nie zmieniał rozstrzygnięcia w przedmiocie opisu i kwalifikacji prawnej tego czynu.

W tym miejscu nie sposób pominąć faktu, iż zachowanie analogiczne do omówionego teraz czynu przypisanego P. W. Sąd Okręgowy przypisał także R. T.. Stanowiło bowiem element czynu ciągłego przypisanemu w punkcie 5 zaskarżonego wyroku, a opisanego w jego podpunkcie h). co za tym idzie – w odniesieniu do niego w pełni aktualne pozostają wszystkie rozważania poczynione w omawianym zakresie na temat czynu P. W.. Co za tym idzie - obraza przepisu prawa materialnego stwierdzona w rozstrzygnięciu dotyczącym P. W. odnosiła się nie tylko do niego, ale w równym stopniu także do oskarżonego T.. W tym kontekście należy mieć na uwadze, iż zgodnie z art. 435 kpk - sąd odwoławczy uchyla lub zmienia orzeczenie na korzyść współoskarżonych, choćby nie wnieśli środka odwoławczego, jeżeli je uchylili lub zmienili na rzecz współoskarżonego, którego środek odwoławczy dotyczył, gdy te same względy przemawiają za uchyleniem lub zmianą na rzecz tamtych. Faktem jest tutaj, iż obrońca R. T. wniósł wprawdzie w niniejszej sprawie apelację na jego korzyść, ale nie podnosił w niej zarzutów w omawianym teraz zakresie. Zgodnie jednak z art. 440 kpk - jeżeli utrzymanie orzeczenia w mocy byłoby rażąco niesprawiedliwe, podlega ono zmianie na korzyść oskarżonego albo uchyleniu niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Mając to na uwadze – na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk i art. 435 kpk i art. 440 kpk – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok również w ten sposób, iż zmienił opis zachowania składającego się na czyn ciągły przypisany oskarżonemu R. T. w punkcie 5, a opisanego w podpunkcie h) w ten sposób, iż uznał, że polegało ono na tym, iż w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku w Ł., wspólnie i w porozumieniu z P. W. (1), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zamiarze udzielenia pomocy w zbyciu należącego do J. G. samochodu ciężarowego marki M. (...) nr rej. (...) o wartości 57.000 złotych wraz z naczepą marki W. nr rej. (...) o wartości 35.300 złotych z ładunkiem mebli o wartości 155.080,95 złotych, należących do (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W., skradzionych z włamaniem w nocy z 20 na 21 lipca 2007 roku, zadzwonił do nieustalonej osoby z propozycją sprzedaży tych rzeczy, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak zainteresowania tejże osoby ich nabyciem oraz z uwagi na fakt, iż osoby zwracające się do niego o udzielenie pomocy w zbyciu odstąpiły od dalszej współpracy z nim w tym zakresie, a także uzupełnił kwalifikację prawną całego tego czynu ciągłego o przepis art. 13 § 1 kk w związku z art. 291 § 1 kk (punkt I.5 niniejszego wyroku).

Wracając do apelacji obrońcy P. W. - Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast jego zarzutu odnoszącego się do rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 27 zaskarżonego wyroku, a kwestionującego przepisanie P. W. zamiaru i działania opisanego w tym punkcie wyroku.

Sąd nie podziela stwierdzenia, jakoby zebrane w sprawie informacje nie wykazały by sadzonki, o których mowa w tym zarzucie faktycznie były sadzonkami marihuany, a nie konopi włóknistych. Argumentacja podniesiona w tym zakresie przez obrońcę ma wyraźnie polemiczny charakter w stosunku do rozważań poczynionych w zakresie oceny materiału dowodowego przez Sąd I instancji. Tymczasem Sąd meriti dokonał tutaj wszechstronnej analizy zgromadzonego w tym zakresie materiału dowodowego, która znalazła odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego wyroku przedstawił swój tok rozumowania, który doprowadził go do wniosków skutkujących takim, a nie innym rozstrzygnięciem, tzn. uznaniem, że chodziło tu faktycznie o sadzonki konopi innych niż włókniste (str. 142-146 uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Konkluzja taka oparta była na zawartych w osobowych źródłach dowodowych opisach wyglądu i zapachu przedmiotowych sadzonek, jak również sposobu postępowania z nimi przede wszystkim przez R. T. (czyniącego na przedmiotową uprawę duże nakłady sił i środków). Zdaniem Sądu Apelacyjnego – rozumowanie Sądu Okręgowego pozostaje pod pełną ochroną art. 7 kpk. Argumenty obrońcy oskarżonego, zmierzające do podważenia ustaleń i wniosków Sądu Okręgowego uznać należy co najwyżej

za bezskuteczną próbę polemiki, nie wskazującą na takie luki w rozumowaniu tegoż Sądu, które pozwoliłyby na podważenie jego rozstrzygnięcia.

W swej argumentacji obrońca przedstawił bowiem swój, odmienny punkt widzenia na dokonaną przez Sąd I instancji ocenę przeprowadzonych dowodów - kwestionując równocześnie ocenę przeprowadzoną przez tenże Sąd. Tymczasem podniesiony w apelacji zarzut, dotyczący niewłaściwej oceny materiału dowodowego – aby był skuteczny – nie może być skonstruowany na zasadzie stwierdzenia, iż sąd meriti popełnił błąd, ponieważ dał wiarę określonemu dowodowi (lub jej nie dał), podczas gdy zdaniem skarżącego tenże dowód jest niewiarygodny (lub wiarygodny). Nie sposób natomiast oprzeć się wrażeniu, iż zarzuty podnoszone w apelacji obrońcy w omawianym zakresie zbudowane były na takiej właśnie zasadzie.

Trzeba przypomnieć, iż to sąd I instancji jest organem właściwym do rozstrzygnięcia sprawy i do oceny dowodów. Zgodnie z art. 7 kpk kształtuje on przy tym swoje swe przekonanie co do sprawy na zasadzie swobodnej oceny wszystkich przeprowadzonych dowodów. Co przy tym ważne – ocena swobodna nie jest równoznaczna z oceną dowolną, jako że musi ona zostać przeprowadzona z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Co więcej – przeprowadzając ocenę materiału dowodowego sąd jest z urzędu zobowiązany do tego, aby badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk).

Tymczasem oskarżony, ani jego obrońca – prowadząc polemikę z ustaleniami i wnioskami sądu I instancji – nie muszą kierować się powyższą zasadą obiektywizmu. Mogą bowiem całkowicie pomijać, bagatelizować, czy też spychać na dalszy plan te dowody, które są niewygodne punktu widzenia realizacji linii obrony oraz równocześnie podkreślać i nadawać szczególne znaczenie tym, które są z tego punktu widzenia wygodne. I taka właśnie sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie. Obrońca oparł się bowiem wyłącznie na tych elementach materiału dowodowego, które były korzystne punktu widzenia konstrukcji jego zarzutu – pomijając milczeniem, te, które były z tym zarzutem ewidentnie sprzeczne (jak choćby to, że P. W. przyznał przecież, że miał sadzonki marihuany).

Faktem jest tutaj, iż w niniejszej sprawie przedmiotowe sadzonki nie zostały zabezpieczone. Nie oznacza to jednak, iż stanowi to jakąkolwiek przeszkodę do uznania, że były to faktycznie sadzonki marihuany – o ile tak wynika z osobowych źródeł dowodowych. Przyjęcie logiki, na której oparty był omawiany teraz zarzut obrońcy prowadziłoby wprost do obalenia praktycznie każdego zarzutu dotyczącego czynu z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co do którego nie zostałyby zabezpieczone próbki przedmiotowej substancji psychotropowej lub środka odurzającego. Tymczasem w praktyce orzeczniczej niejednokrotnie zdarzają się przecież wyroki skazujące w sprawach, w których zarzuty oparte są na zeznaniach lub wyjaśnieniach osób opisujących okoliczności otrzymania, lub nabycia narkotyku od sprawcy (nie mając przy tym wątpliwości co do tego, że chodziło właśnie o narkotyk, a nie nieustalony „proszek koloru białego” lub też „susz roślinny”).

Nie można również podzielić zarzutu obrońcy P. W. w zakresie, w jakim kwestionował on ilość przedmiotowych sadzonek przyjętą przez Sąd Okręgowy w opisie omawianego teraz czynu (czyli 84 sztuki). W tym kontekście Sąd I instancji oparł się najwyraźniej na wyjaśnieniach oskarżonego R. T. składanych w toku śledztwa (np. na k. 69, tom 4c).

Za częściowo zasadny uznać należy natomiast zarzut obrońcy P. W., kwestionujący rozstrzygnięcie zawarte punkcie 38 zaskarżonego wyroku, w zakresie orzeczenia obowiązku naprawienia szkody. Konkretnie chodzi zaś o podpunkty a) i b). W podpunkcie a) Sąd Okręgowy orzekł bowiem solidarnie wobec R. T. i P. W. obowiązek naprawienia szkody w całości w kwocie 147.868,46 na rzecz (...) S.A. w W. - w związku z przestępstwem popełnionym na szkodę (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W.. Natomiast w podpunkcie b) – orzekł od nich również solidarnie obowiązek naprawienia szkody w całości w kwocie 66.578,30 na rzecz (...) S.A., w związku z przestępstwem kradzieży (...) nr rej. (...), popełnionym na szkodę J. G.. Obydwa rozstrzygnięcia były więc związane ze skazaniem - R. T. za paserstwo składające się na czyn ciągle przypisany mu w punkcie 5, a opisane w podpunkcie h), a także P. W. - za paserstwo przypisane mu w punkcie 25 zaskarżonego wyroku.

Tyle tylko, że – jak już wyżej stwierdzono – w przypadku obu oskarżonych Sąd Apelacyjny stwierdził, iż dopuścili się oni jedynie usiłowania paserstwa, a nie jego dokonania. Co za tym idzie – żaden z nich skutecznie nie nabył rzeczy pochodzącej z czynu zabronionego, nie pomógł do jej zbycia, nie przyjął takiej rzeczy, ani nie pomógł do jej ukrycia. Tym samym stwierdzić należy, iż zachowanie żadnego z nich nie mogło wyrządzić jakiegokolwiek szkody osobom pokrzywdzonym. Wobec tego zaś – zastosowanie wobec nich przepisu art. 46 § 1 kk było nieprawidłowe, a tym samym stanowiło obrazę tego przepisu.

Argumentacja ta ma zastosowanie nie tylko do P. W., ale także do R. T., Co za tym idzie - zgodnie z powołanymi już wyżej przepisami art. 435 kpk i art. 440 kpk – zaskarżony wyrok w omawianym teraz zakresie również co do niego nie może się ostać w takiej postaci, w jakiej został wydany.

Mając to na uwadze – na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk i art. 435 kpk i art. 440 kpk – Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w zakresie punktu 38, podpunkty a) i b) – w ten sposób, iż uchylił w stosunku do oskarżonych R. T. i P. W. orzeczenie obowiązków naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. w W. oraz na rzecz (...) S.A. - w związku z przestępstwami popełnionym na szkodę J. G. i firmy (...) Spółka z o.o. z siedzibą w W. (pkt I.13 niniejszego wyroku).

Natomiast jako bezzasadny Sąd Apelacyjny uznał zarzut obrońcy P. W. kwestionujący rozstrzygnięcie zawarte w pkt. 38 c) zaskarżonego wyroku, a dotyczące obciążenia oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody związanej z jego udziałem w sprzedaży skradzionego samochodu marki J..

Przede wszystkim – niezrozumiały jest zarzut dotyczący obciążenia oskarżonego W. obowiązkiem naprawienia szkody z tego tytułu w kwocie ponad 267.000 zł. W kwestionowanym rozstrzygnięciu orzeczono bowiem wobec niego ten obowiązek w kwocie 53.300 zł. Poza tym – zasadniczym argumentem obrońcy było to, iż w związku z uczestnictwem w sprzedaży przedmiotowego J. oskarżony W. otrzymał jedynie kwotę 500 zł., a co za tym idzie – w ocenie obrońcy - obciążenie oskarżonego obowiązkiem naprawienia szkody w zakresie i w wysokości określonej w zaskarżonym wyroku nie ma racjonalnego i formalnego umocowania i jest sprzeczne z powszechnym poczuciem sprawiedliwości. Tutaj jednak znowu autor apelacji przeszedł do porządku dziennego nad rozważaniami Sądu Okręgowego (str. 195-200 uzasadnienia), przedstawiając po prostu swój punkt widzenia na tę kwestię i traktując najwyraźniej ten punkt widzenia jako mający „racjonalne i formalne umocowanie” oraz nie będący „sprzecznym z powszechnym poczuciem sprawiedliwości”. W takiej sytuacji jednoznacznie stwierdzić natomiast należy, iż sformułowany w ten sposób zarzut ma klasycznie polemiczny charakter (w omówionym już wyżej znaczeniu tego określenia). Obrońca nie wykazał bowiem w żaden sposób, dlaczego prawidłowy miałby być jego pogląd, a nie ten przyjęty przez Sąd I instancji. Tymczasem Sąd Okręgowy odniósł się w kontekście stosowania instytucji przewidzianej w art. 46 kk również do sytuacji materialnej sprawców, przyjmując przy tym zasadę naprawienia przez nich szkody w częściach równych (z dodatkową odpowiedzialnością solidarną w niektórych przypadkach).

W ocenie Sądu Apelacyjnego – fakt, iż oskarżony W. w tym konkretnym przypadku osobiście uzyskał korzyść majątkową w wysokości jedynie 500 zł. nie ma znaczenia z punktu widzenia obowiązku naprawienia szkody. Podzielenie punktu widzenia obrońcy oznaczałoby bowiem, że pokrzywdzony tym czynem nigdy nie odzyskałby od sprawców wartości wyrządzonej szkody. W przypadku tego czynu żaden ze sprawców nie uzyskał bowiem korzyści w wysokości choćby zbliżonej do wartości przedmiotowego samochodu. Jak słusznie podniósł Sąd Okręgowy - środek karny z art. 46 kk ma charakter represyjny, ale i kompensacyjny. Co za tym idzie – jego zadaniem jest zabezpieczenie interesów pokrzywdzonego, poprzez zapewnienie mu możliwości uzyskania naprawienia szkody bez konieczności wytaczania powództwa cywilnego. Co za tym idzie – z punktu widzenia pokrzywdzonego jest obojętne w jaki sposób obowiązek naprawienia szkody zostanie orzeczony – o ile jego interesy zostaną odpowiednio zabezpieczone.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu swego wyroku przedstawił kilka możliwych sposobów rozstrzygnięcia w zakresie tego obowiązku i wyjaśnił dlaczego oparł się na zasadzie odpowiedzialności w częściach równych (przy uwzględnieniu odpowiedzialności za szkodę również osób skazanych w odrębnych postępowaniach). Obrońca nie przedstawił zaś

argumentacji która podważyłaby ten tok rozumowania (poza przedstawieniem własnego poglądu na omawianą kwestię).

Jeśli chodzi o apelację obrońcy oskarżonego R. T., to w zakresie, w jakim odnosiła się ona do merytorycznych rozstrzygnięć dotyczących tego oskarżonego uznać ją należy w większości za bezzasadną.

Faktem jest, iż w sprawie niniejszej Sąd Okręgowy poczynił ustalenia w zakresie wartości ruchomości stanowiących przedmioty czynów zabronionych popełnionych przez oskarżonego T., bez zasięgnięcia opinii biegłego - opierając się w tym zakresie na wiedzy notoryjnej, informacjach podanych przez pokrzywdzonych, a także na okolicznościach niespornych. Należy tu jednak podkreślić, iż przeprowadzanie kolejnych dowodów jest niezbędne wówczas, jeśli dane okoliczności nie zostały wykazane w oparciu o już zgromadzony materiał dowodowy. Tymczasem Sąd meriti uznał najwyraźniej, że materiał dowodowy, którym już dysponował był w tym zakresie wystarczający. Tutaj ponownie należy odwołać się do powszechnej praktyki orzeczniczej, w której ustalenia co do wartości przedmiotów przestępstwa bardzo często czyni się na podstawie tego, co zeznali pokrzywdzeni – o ile nikt nie kwestionuje ich zeznań w tym zakresie i o ile nie budzą one w tej kwestii wątpliwości z innych powodów. Tymczasem tak właśnie było w niniejszej sprawie. Ani oskarżony T., ani jego obrońca nie kwestionowali wartości przedmiotów poszczególnych przestępstw wskazanych w treści zarzutów. Nie składali również jakichkolwiek wniosków dowodowych w tym zakresie. Co więcej – składając apelację od poprzedniego wyroku w tej sprawie, obrońca również tej kwestii nie podnosił. Co za tym idzie – Sąd I instancji słusznie uznał, że nie ma potrzeby dalszego wyjaśniania tej kwestii.

Należy przy tym przyznać, że rzeczywiście zachodzi rozbieżność co do ustalenia wartości terakoty z C. (...) skradzionego A. B. (1) (pkt 2b zaskarżonego wyroku). Na stronie 199 uzasadnienia mowa jest bowiem o wartości około 2.000 zł., zaś na stronie 25 – ok. 1.500 zł. Tymczasem świadek A. B. w swych zeznaniach mówiła w tym zakresie o wartości ok. 2.000 zł., podczas gdy T. B. – o kwocie około 1.500 zł. Podkreślić jednak należy, iż w sentencji wyroku, w opisie tego zachowania przyjęto wartość niższą - 1.500 zł. (a więc z zastosowaniem art. 5 § 2 kpk). Poza tym – w kontekście kolejnego zarzutu, dotyczącego wysokości obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej tym zachowaniem - należy zwrócić uwagę, iż całość wartości tejże szkody to kwota 18.000 zł. za skradziony samochód i 1.500 zł. za terakotę, stanowiącą jego ładunek. Tymczasem tytułem naprawienia tejże szkody w punkcie 37g) zasądzono od R. T. kwotę 9.000 zł. - jako 1/2 z 18.000 zł. Co za tym idzie – wartość terakoty nie miała tutaj żadnego znaczenia. Na marginesie można jedynie stwierdzić, że przedmiotowej terakoty już nie ma, a więc ewentualny biegły nie miałby co oceniać (co dotyczy zresztą znacznej części przedmiotowych czynów).

Należy również przyznać, że część osób pokrzywdzonych rzeczywiście nie była wezwana i przesłuchana bezpośrednio na rozprawę, lecz ich wcześniejsze zeznania ujawniono bez ich bezpośredniego przesłuchania. Stało się tak jednak za zgodą oskarżonego T. i jego obrońcy, którzy nie wnosili o ich przesłuchanie. Nie sposób więc uznać zasadności zarzutu podnoszonego przez obrońcę w tym zakresie.

Podobny argument należy odnieść do zarzutu rzekomego naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 415 § 5 kpk w związku z art. 46 § 1 kk, w związku z art. 167 kpk - poprzez obciążenie oskarżonego środkiem karnym obowiązku naprawienia szkody, podczas gdy nie ustalono, czy pokrzywdzeni nie uzyskali zaspokajania swoich roszczeń poprzez wszczęcie innego postępowania. W tym kontekście należy podnieść, iż ani obrońca, ani oskarżony w ogóle nigdy wcześniej nie podnosili kwestii ewentualnego naprawienia szkody w czasie od dat popełnienia poszczególnych czynów. Sam oskarżony T. nic nie mówił również o ewentualnych postępowaniach cywilnych dotyczących tych kwestii, w których by uczestniczył. Tymczasem gdyby takie postępowania się toczyły, to jest oczywiste, że musiałby on o nich wiedzieć. On również byłby najbardziej zainteresowany tym, aby powiadomić o nich Sąd I instancji.

Za bezzasadne w przeważającym zakresie Sąd Apelacyjny uznał dwa kolejne zarzuty podniesione przez obrońcę R. T., które rozpatrywać należy łącznie, jako że w rzeczywistości ich zakresy się pokrywają. Po pierwsze - chodzi tu o zarzut obrazy art. 53 kk w związku z art. 115 § 2 kk, w związku z art. 4 kpk, w związku z art. 60 § 3 kk w związku z art. 424 § 2 kpk - poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze środków karnych aktualnej sytuacji majątkowej oskarżonego, przyjętej przez oskarżonego roli procesowej, a także pominięcie rzeczywistej ilości osób współuczestniczących w

popelnieniu przestępstw oraz zastosowanie wobec oskarżonego R. T. (1) tych samych reguł przy określaniu wysokości świadczeń na rzecz pokrzywdzonych, które zastosowano wobec pozostałych sprawców. Po drugie zaś – o zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec oskarżonego R. T. (1) środków karnych w postaci obowiązku naprawienia szkody i przepadku, przy nieuwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary oraz faktu zastosowania wobec niego z instytucji opisanej w art. 60 § 3 kk.

Co do zasady stwierdzić tu należy, iż zarzuty te miały w dużej mierze polemiczny charakter – analogicznie jak w przypadku zarzutów podniesionych przez obrońcę oskarżonego W., dotyczących obowiązku naprawienia szkody. Co za tym idzie – przedstawiona wyżej argumentacja pozostaje tu aktualna i powtarzanie jej uznać należy za bezcelowe. Sąd Okręgowy wyjaśnił w uzasadnieniu swego wyroku dlaczego przyjął zasadę odpowiedzialności w częściach równych wszystkim sprawców danego przestępstwa za wyrządzoną szkodę (również tych skazanych w odrębnych postępowaniach), a także dlaczego nie brał w tym zakresie pod uwagę sytuacji majątkowej i finansowej oskarżonych. Obrońca natomiast nie przedstawił żadnych argumentów, które podważyłyby tamto rozumowanie.

Nowym elementem, podniesionym przez obrońcę R. T. było natomiast to, iż Sąd Okręgowy nie uwzględnił w tym zakresie roli procesowej odegranej przez tego oskarżonego, a przede wszystkim faktu, iż został wobec niego zastosowany art. 60 § 3 kk. Tyle tylko, że w ocenie Sądu odwoławczego zarzut ten jest bezzasadny – w tym sensie, że kwestia ta nie ma tu żadnego znaczenia. Fakt, iż oskarżony T. przyznał się do popełnionych czynów i złożył obszerne wyjaśnienia, w których opisał sposób ich popełnienia musiał mieć oczywiście i miał wpływ na skalę represji karnej, jaką wobec niego zastosowano. Zostało bowiem wobec niego zastosowane nadzwyczajne złagodzenie wymierzonych mu kar. Nie ma to jednak przełożenia na środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w trybie art. 46 kk. Ma on bowiem oczywiście charakter represyjny, ale przede wszystkim kompensacyjny. Jego zasadniczą rolą jest bowiem zapewnienie pokrzywdzonemu uzyskania naprawienia szkody, bez konieczności wszczynania dodatkowego postępowania cywilnego (o czym była już wyżej mowa). Co za tym idzie – z punktu widzenia interesów osoby pokrzywdzonej nie ma żadnego znaczenia to, czy jakiś sprawca przyznał się, czy nie do popełnienia czynu popełnionego na szkodę tej osoby. Jej zależy bowiem na naprawieniu szkody, której doznała.

Sąd rozpoznający sprawę takiego sprawcy może w granicach prawa „dysponować” wymiarem kary wobec niego orzekanej. Kara ta jest bowiem sankcją karną, jaką Państwo i jego wymiar sprawiedliwości przewiduje za dany czyn, wobec danej osoby, w określonych okolicznościach. Rodzaj i wymiar kary jest więc swego rodzaju „ceną”, jaką zapłacić musi sprawca przestępstwa wobec Państwa i społeczeństwa za zło, które wyrządził. Natomiast jedynym podmiotem uprawnionym do określenia owej „ceny” jest sąd. Co za tym idzie – jeśli zachodzą określone przesłanki – sąd może (a niekiedy nawet musi) – złagodzić w istotnym stopniu konsekwencje, jakie sprawca poniesie za swój czyn ze strony Państwa. Natomiast sąd nie może dysponować w ten sposób interesami (zwłaszcza majątkowymi) osób pokrzywdzonych. Co za tym idzie – niedopuszczalne jest ograniczenie zakresu obowiązku naprawienia przez oskarżonego szkody poniesionej przez osobę pokrzywdzoną z tego powodu, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu i złożył wyjaśnienia, w których opisał jak i z kim je popełnił. Jak bowiem wyżej stwierdzono – kwestia ta pozostaje całkowicie poza obszarem zainteresowania osoby pokrzywdzonej. W tej sytuacji stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy w pełni słusznie nie uwzględnił omawianej teraz kwestii przy określaniu zakresu i wysokości obowiązku naprawienia poszczególnych szkód, orzeczonego wobec R. T..

Jeśli natomiast chodzi o zarzut obrońcy dotyczący rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 38 a) i b), odnośnie obciążenia R. T. i P. W. całością naprawienia szkody - pomimo przyjętej zasady, że powinno to uwzględniać także inne zaangażowane w przestępstwo osoby, odpowiadające w innych postępowaniach, to stał się on bezprzedmiotowy – wobec uchylecia wobec nich obowiązku naprawienia tej szkody z innych przyczyn (o czym była wyżej mowa).

Obrońca nie ma natomiast racji odnośnie rozstrzygnięcia zawartego w pkt. 38 c) – dotyczącym nałożenia obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) Funduszu (...) (w związku z czynem dotyczącym samochodu marki J.). Zdaniem obrońcy bowiem – przy przyjęciu zasady równego udziału wszystkich sprawców w naprawieniu szkody – Sąd Okręgowy pominął zaangażowanie w ten czyn także D. S. (S.). Tymczasem w świetle ustaleń faktycznych poczynionych przez obrońcę uznać należy, iż stwierdzenie takie jest bezpodstawne. Z ustaleń tych wynika bowiem, że R. T.

był zainteresowany nabyciem rozbitego (...), aby na jego dokumenty zrobić tzw. przekładkę, w związku z tym zainteresował się udziałem w popełnieniu czynu zarzucanego mu w punkcie XXIV aktu oskarżenia, a przypisanego w punkcie 14 wyroku. Należy przy tym pamiętać, iż chodzi tu o przestępstwo z art. 18 § 3 kk w związku z art. 286 § 1 kk, tzn. udzielenie innej osobie (tzn. S. G. (1)) pomocy w popełnieniu oszustwa na szkodę (...) S.A. Jak wynika z dalszych ustaleń Sądu Okręgowego - cenę za przedmiotowy samochód ustalono na kwotę 9.000 złotych. Oskarżony T. otrzymał natomiast pieniądze na zakup tegoż pojazdu od D. S. (S.), który wiedział, do czego jest mu potrzebny ten samochód. W świetle tych ustaleń stwierdzić należy, iż pogląd obrońcy o udziale D. S. (S.) w czynie przypisanym R. T. (a tym samym w obowiązku naprawienia szkody) jest błędny. Takie zachowanie D. S. (S.) rzeczywiście należałoby bowiem traktować jako pomoc z popełnieniu przestępstwa, ale nie tym przypisanym R. T., tylko zupełnie nowym, które zamierzał dopiero popełnić (tzn. związanym z „przekładką” i ewentualnym zarejestrowaniem tak spreparowanego samochodu).

Obrońca oskarżonego T. podniósł w swej apelacji także zarzut dotyczący naruszenia przepisów prawa materialnego, tzn. § 16 w związku § 14 ustęp 2 podpunkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Jego zdaniem Sąd Okręgowy niewłaściwie zastosował te przepisy i nie uwzględnił ilości dni, w których przeprowadzono rozprawy w toku przedmiotowego postępowania, przez co zasądził na rzecz obrońcy z urzędu koszty udzielonej pomocy prawnej w wysokości nieodpowiadającej faktycznemu nakładowi pracy obrońcy, nie uwzględniając przy tym faktu uczestniczenia w postępowaniu (...). Faktem jest, iż rozstrzygnięcie w tym przedmiocie jest niejasne. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak jest bowiem wyjaśnienia w jaki sposób obliczono kwotę zasądzoną na rzecz adw. T.. Równocześnie obrońca nie wskazuje w swej apelacji jakie rozstrzygnięcie byłoby jego zdaniem prawidłowe, w tym przede wszystkim - jakie konkretnie terminy rozpraw zostały pominięte. W tym kontekście należy zwrócić uwagę, iż na k. 530 akt sprawy (...)znajduje się wniosek obrońcy o uzupełnienie rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów obrony. Na kolejnych dokumentach znajdują się: postanowienie Sądu Okręgowego w tym przedmiocie, zażalenie oraz postanowienie Sądu odwoławczego (k. 535-538, k. 545-546, k. 551-552). Z argumentacji zawartej w apelacji nie wynika przy tym jednoznacznie – dlaczego sprawa D. S. (S.) (...) miałyby mieć przełożenie w zakresie kosztów obrony na niniejszą sprawę R. T.. W tej sytuacji podejmowanie przez Sąd odwoławczy jakiegokolwiek rozstrzygnięcia merytorycznego w tym przedmiocie byłoby stanowczo przedwczesne. Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w przedmiocie kosztów obrony z urzędu nie zamyka bowiem obrońcy drogi do ubiegania się o uzupełnienie tego rozstrzygnięcia w trybie art. 626 § 2 kpk i z takiej właśnie drogi obrońca powinien skorzystać.

Jako w większości bezzasadną Sąd Apelacyjny uznał apelację obrońcy oskarżonego B. G.. Miała ona bowiem praktycznie w całości charakter klasycznie polemiczny w stosunku do rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego i do rozumowania, które doprowadziło tenże Sąd do takiego rozstrzygnięcia. Sąd meriti przeprowadził bowiem swoją ocenę w tym zakresie – wskazując dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom B. G., zaś oparł się na zeznaniach T. O. (str. 106-109 uzasadnienia). Zestawiając depozycje obu w/wym. osób Sąd Okręgowy słusznie uznał wiarygodność T. O.. Faktycznie bowiem nie miał on żadnych racjonalnych powodów do tego, aby fałszywie pomówić oskarżonego G.. Wręcz przeciwnie – przy uwzględnieniu faktu, iż w tamtym czasie spotykał się z jego siostrą – takie fałszywe pomówienie byłoby pozbawione jakiegokolwiek sensu. Czyniąc tak świadek O. w sposób oczywisty narażałby bowiem na szwank swoje relacje z kobietą, którą darzył uczuciem (oraz z jej rodziną). Sad meriti słusznie zwrócił uwagę również i na to, że rola B. G. w popełnieniu przedmiotowego przestępstwa, którą opisał T. O. była bardzo mało istotna i świadek bez problemu sam mógłby wykonać zadanie, które zlecił oskarżonemu. Co za tym idzie – tym bardziej nie miałyby sensu, gdyby w trakcie przesłuchania w ogóle przyszło mu do głowy, aby akurat o tak drobną sprawę (aczkolwiek stanowiącą udział w przestępstwie) pomówić bezpodstawnie brata swojej konkubiny.

Tymczasem obrońca w swej apelacji przedstawiła swoją ocenę materiału dowodowego – odmienną od tej przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy - wypuklając elementy korzystne z punktu widzenia jej koncepcji, a pomijając te niekorzystne. Najwyraźniej przy tym uznała, że to właśnie jej ocena została przeprowadzona z „ponadprzeciętną skrupulatnością”, której brak zarzuciła Sądowi I instancji. Tak samo jednak jak w przypadku

apelacji obrońcy oskarżonego W. stwierdzić należy, iż apelacja oparta na takiej koncepcji nie może być skuteczna. Obrońca nie przedstawiła bowiem żadnych argumentów, które rzeczywiście mogłyby podważyć tok rozumowania Sądu Okręgowego i spowodować podzielenie jej argumentacji. Z całą pewnością argumentem takim nie może być fakt, iż zeznania T. O. nie zostały potwierdzone żadnym innym spośród zgromadzonych w sprawie dowodów i że konsekwencji nie mogą stanowić wyłącznej podstawy skazania. Nie wiadomo bowiem na jakiej podstawie obrońca opiera taki pogląd. Brak jest formalnych i merytorycznych przeszkód do uznania winy oskarżonego nawet w oparciu o jeden dowód, jeśli dowód ten zostanie uznany za wiarygodny (jak stało się w niniejszej sprawie).

Tak samo argumentem przeciwko wiarygodności T. O. nie może być suma pieniędzy, jaką miał dostać B. G. za wyszukanie informacji w internecie (zdaniem obrońcy nieracjonalnie wysoka). Trzeba tu bowiem podkreślić, że do przekazania mu jakichkolwiek pieniędzy ostatecznie nie doszło, natomiast same rozmowy na ten temat mogły dotyczyć kwoty, o jakiej tu mowa (czyli 500 zł.). W tym kontekście ponownie przywołać należy to, że B. G. nie był dla T. O. pierwszą z brzegu osobą, tylko bratem kobiety, z którą łączyły go bliskie relacje. Nietrudno więc wyobrazić sobie, że mówiąc o takich pieniądzach chciał mu dodatkowo zaimponować.

Jako częściowo zasadny uznać należy kolejny zarzut podniesiony przez obrońcę B. G., a dotyczący naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 399 § 1 kpk w zw. z art. 6 kpk - poprzez zaniechanie uprzedzenia o możliwości zmiany kwalifikacji przypisanego oskarżonemu w pkt 35 komparycji, a w konsekwencji ograniczenie prawa do obrony. Faktycznie bowiem Sąd I instancji takiego uprzedzenia nie wykonał. Owo naruszenie przepisów procedury nie ma jednak żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy przez Sąd Apelacyjny. Obrońca – formułując taki zarzut - najwyraźniej przeoczyła bowiem pełną treść art. 438 pkt 2 kpk. Zgodnie z tym przepisem orzeczenie ulega uchyleniu lub zmianie w razie stwierdzenia obrazy przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia. Tymczasem obrońca nie wykazała w jaki sposób stwierdzone naruszenie przez Sąd Okręgowy w/wym. przepisu miałyby mieć wpływ na treść orzeczenia. W tym kontekście podniosła wprawdzie, że naruszyło to prawo oskarżonego do obrony, ale nie wykazała – jak zastosowanie łagodniejszej kwalifikacji prawnej w postaci uprzywilejowanego typu przestępstwa miałyby naruszyć prawo do obrony oskarżonego. Nie sposób przy tym stwierdzić – co oskarżony, lub jego obrońca mogliby zrobić po ewentualnym uprzedzeniu o zmianie kwalifikacji prawnej, co zwiększyłyby szanse B. G. na uzyskanie korzystniejszego rozstrzygnięcia.

Oprócz tych omówionych wyżej zarzutów podniesionych w poszczególnych apelacjach, które Sąd Apelacyjny uznał za zasadne, również z urzędu stwierdzono pewne błędy w zaskarżonym wyroku, które muszą zostać wyeliminowane na etapie postępowania apelacyjnego. Utrzymanie wyroku w mocy pomimo tych błędów byłoby bowiem rażąco niesprawiedliwe i naruszałoby art. 440 kpk. Z tych względów w zaskarżonym wyroku muszą zostać wprowadzone kolejne zmiany na korzyść oskarżonego - niezależne od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi bowiem wprost do wniosku, iż poczynione w sprawie ustalenia faktyczne nie dają podstaw do przypisania R. T. niektórych czynów, czy też zachowań (składających się na czyn ciągły), które przypisał mu Sąd Okręgowy.

Stwierdzić tak należy w odniesieniu do zachowania składającego się na czyn ciągły przypisany mu w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, a opisane w podpunkcie d). Trzeba tu przypomnieć, że w sentencji wyroku Sąd I instancji uznał tam oskarżonego R. T. za winnego tego, że w dniu 11 lipca 2007 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S., wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki V. (...) nr rej. (...) o wartości 90.000 złotych wraz z przyczepą marki S. (...) nr rej. (...) o wartości 30.000 złotych, powodując stratę o łącznej wartości 120.000 złotych, czym działał na szkodę P. G. oraz dwie karty kredytowe (...) i jedną kartę kredytową (...) SA, należące do J. Z., działając w ten sposób na szkodę tego pokrzywdzonego. Ustalenia co do stanu faktycznego, dotyczące tego czynu znajdują się na str. 28 uzasadnienia zaskarżonego wyroku i wynika z nich jednoznacznie, że przedmiotowej kradzieży dokonał D. S., natomiast ani słowa nie ma tam na temat roli, jaką miałby w tej kradzieży z włamaniem odegrać R. T.. Co za tym idzie – ustalenia faktyczne nie zawierają jakichkolwiek elementów zachowania R. T., które w opisie czynu przekładałyby się

na znamiona zastosowanej kwalifikacji prawnej. Dopiero na str. 104-105 uzasadnienia (przy omówieniu kwalifikacji prawnej) stwierdza się, że to R. T. razem z D. S. (S.) popełnił ten czyn. Ponownie jednak nie ma mowy na temat jego roli.

Co jednak istotniejsze - analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy powołany przez Sąd Okręgowy należy stwierdzić, że nie daje on podstaw do poczynienia ustaleń szerszych, niż zawarte na str. 28 uzasadnienia. Jeśli bowiem chodzi o D. S. to wyjaśnił on, że chyba to on się włamał do przedmiotowego samochodu (k. 4072, t. VIII). Natomiast R. T. stwierdził w swych wyjaśnieniach, że prawdopodobnie było zdarzenie z dnia 11 lipca 2007 roku, ale też szczegółów nie pamiętał (k. 4093 - 4098 tom VIII sądowy). Co za tym idzie – taki materiał dowodowy nie pozwala na stwierdzenie, iż R. T. dopuścił się omawianej teraz kradzieży z włamaniem.

To samo odnieść należy do zachowania składającego się na czyn ciągły przypisany R. T. również w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, a opisanego w podpunkcie g). Sąd Okręgowy uznał tam R. T. za winnego tego, że w dniu 5 września 2007 roku w Ł., działając wspólnie i w porozumieniu z D. S. (1), wobec którego zapadł prawomocny wyrok skazujący, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń pojazdu zabrał w celu przywłaszczenia ciągnik siodłowy marki S. nr rej. (...) o wartości 35.000 złotych wraz z naczepą marki K. nr rej. (...) o wartości 25.000 złotych, powodując stratę o łącznej wartości 60.000 złotych, czym działał na szkodę K. P.. W tym przypadku jednak również ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu wyroku nie odpowiadają jednak treści tego, co zawarto w sentencji. Na stronie 40 uzasadnienia ponownie jest bowiem mowa jedynie o tym, że kradzieży tej dokonał D. S., natomiast brak jest jakiegokolwiek wzmianki na temat roli R. T.. Jeśli zaś chodzi o materiał dowodowy powołany w tym zakresie przez Sąd meriti, to D. S. przyznał się tylko, że dokonał tego czynu, ale nie pamiętał szczegółów (k.4073 tom VIII sądowy). Co za tym idzie - również w tym przypadku stwierdzić należy, iż brak było podstaw do przypisania oskarżonemu R. T. tego zachowania.

W tej sytuacji stwierdzić należy, iż Sąd Okręgowy w obu omówionych wyżej przypadkach dopuścił się obrazy przepisu prawa procesowego, która miała oczywisty wpływ na treść orzeczenia. Wobec oczywistej rozbieżności pomiędzy treścią sentencji wyroku i jego uzasadnienia naruszone tu bowiem zostały bowiem przepisy art. 413 § 2 pkt 1 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 i pkt 2 kpk, określające jakie elementy powinny znaleźć się w obu dokumentach. Poza tym – skoro Sąd Okręgowy uznał, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona określone w art. 279 § 1 kk, pomimo tego, iż w rzeczywistości poczynione w sprawie ustalenia faktyczne na to nie pozwalały, to mówić tu należy także o obrazie przepisu prawa materialnego, czyli właśnie art. 279 § 1 kk.

Wobec stwierdzonych wyżej błędów jest oczywiste, iż zaskarżony wyrok w omawianym zakresie nie może się ostać. Jakkolwiek korekta stwierdzonych nieprawidłowości przez Sąd odwoławczy jest jednak niemożliwa, zaś uchylanie wyroku i przekazywanie sprawy do ponownego rozpoznania byłoby rozstrzygnięciem bezcelowym. Na obecnym etapie postępowania i w istniejącej sytuacji procesowej nie ma już możliwości dokonania jakiegokolwiek korekty tego rozstrzygnięcia, również przez Sąd I instancji. W tym kontekście należy przypomnieć, iż odnośnie omawianych teraz kwestii nie wniesiono apelacji na niekorzyść R. T.. Ma to bardzo istotne znaczenie z punktu widzenia zakazu reformationis in peius, uregulowanego w art. 434 § 1 kpk i art. 443 kpk. Przepisy te nie pozwalają bowiem co do zasady na orzeczenie na niekorzyść oskarżonego w sytuacji, gdy nie wniesiono na jego niekorzyść środka odwoławczego. Co za tym idzie – w chwili obecnej nie można już wydać wobec R. T. orzeczenia surowszego niż zaskarżony wyrok. Dotyczy to również zakazu czynienia ustaleń faktycznych mniej korzystnych niż te, które stanowiły podstawę wydania zaskarżonego wyroku.

Skoro zaś wyrok w treści wydanej przez Sąd Okręgowy nie może się ostać w omawianym zakresie, zaś nie może również zostać zmieniony na niekorzyść oskarżonego, to jedynym możliwym rozstrzygnięciem było uwolnienie go od zarzutów popełnienia zachowań, o których teraz mowa.

Wobec faktu, iż zachowania te nie były jednak odrębnymi czynami, lecz stanowiły element czynu ciągłego to nie wchodzi tu w rachubę zmiana zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od ich popełnienia. Właściwym rozwiązaniem jest natomiast zmiana opisu tegoż czynu ciągłego, poprzez wyeliminowanie z tego opisu omawianych teraz zachowań.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 i 2 kpk i art. 440 kpk Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zmienił opis czynu ciągłego przypisanego oskarżonemu R. T. w punkcie 2 - eliminując z tego opisu zachowania opisane podpunktach d) i g) oraz w związku z tym zastępując w wersji 9 tegoż opisu liczbę 17 (określającą ilość jednostkowych zachowań składających się na czyn ciągły) liczbą 15 (pkt I.3 niniejszego wyroku).

Kolejnym błędem stwierdzonym z urzędu przez Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, powodującym konieczność jego zmiany był błąd w opisie czynu przypisanego oskarżonemu T. w jego punkcie 8. Trzeba tu przypomnieć, że punkt ten dotyczył rozstrzygnięcia w przedmiocie zarzutu postawionego oskarżonemu w punkcie XV aktu oskarżenia, zakwalifikowanego z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. Najwyraźniej jednak już w opisie zarzutu z aktu oskarżenia popełniono błąd, jako że znalazło się tam sformułowanie, że oskarżony miał popełnić ten czyn „działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I”, podczas gdy w kwalifikacji prawnej zarzutu nie było art. 65 § 1 kk. Sąd Okręgowy niestety powtórzył ten błąd, jako że uznał oskarżonego R. T. za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w punkcie XV. Co za tym idzie – zaakceptował najwyraźniej opis tego czynu przedstawiony w akcie oskarżenia. Jedyłą zmianą było wprowadzenie znamienia wypadku mniejszej wagi oraz przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 62 ust. 3 w/wym. ustawy. Co za tym idzie – zaistniała sytuacja wprowadziła oczywistą rozbieżność pomiędzy opisem czynu, a jego kwalifikacją prawną (a także ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę rozstrzygnięcia). To zaś stanowiło naruszenie przepisu postępowania (art. 413 kpk), która miała oczywisty wpływ na treść rozstrzygnięcia. W ocenie Sądu Apelacyjnego utrzymanie wyroku w tym zakresie byłoby rażąco niesprawiedliwe, wobec czego wymagało zmiany niezależnie od granic rozstrzygnięcia.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk i art. 440 kpk Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu R. T. w punkcie 8 wyeliminował sformułowanie „działając w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w punkcie I” (pkt I.7 niniejszego wyroku).

Kolejny błąd wymagający korekty został z urzędu stwierdzony w rozstrzygnięciu w przedmiocie orzeczenia od oskarżonego R. T. obowiązku naprawienia szkody na rzecz (...) S.A. (punkt 37 c) zaskarżonego wyroku). Sąd Okręgowy orzekł tam od oskarżonego na rzecz w/wym. pokrzywdzonego podmiotu kwotę 1.350,73 zł. - w związku z przestępstwem popełnionym na szkodę (...) spółka z o.o. (przypisanym R. T. w pkt. 5 b) zaskarżonego wyroku). Jak wynika z rozważań dotyczących tej kwestii – taka wysokość obowiązku naprawienia szkody została określona przez Sąd Okręgowy na podstawie tego, iż (...) S.A. wypłaciło pokrzywdzonej firmie odszkodowanie w wysokości 2.701,46 złotych. Równocześnie Sąd I instancji uwzględnił udział w tym przestępstwie – obok R. T. – także D. S. (i stąd orzekł obowiązek naprawienia szkody w wysokości 1/2 z kwoty 2.701,46 złotych). Tyle tylko, że – jak wynika z ustaleń faktycznych poczynionych w tej kwestii – w kradzież samochodu, którego ładunkiem była przedmiotowa szafa pancerna oraz w późniejsze ukrywanie tych rzeczy zaangażowanych było więcej osób. Tymczasem – jak już wcześniej wspomniano - Sąd Okręgowy generalnie przyjął przy orzekaniu obowiązków naprawienia szkody zasadę równego podziału tejże szkody na poszczególne osoby odpowiedzialne za jej wyrządzenie (także odpowiadające z odrębnych postępowaniach). Co za tym idzie – w tym konkretnym przypadku zachodzi wyraźna rozbieżność pomiędzy tą ogólną zasadą przyjętą przez Sąd, a wydanym rozstrzygnięciem. Sytuację taką traktować należy jako obrazę przepisu prawa materialnego - art. 46 § 1 kk. Sąd Okręgowy bowiem nieprawidłowo zastosował ten przepis na gruncie prawidłowo poczynionych ustaleń faktycznych. W tym przypadku również stwierdzić przy tym należy, iż pozostawienie tego rozstrzygnięcia bez zmiany byłoby rażąco niesprawiedliwe, w związku z tym konieczna była zmiana poprzez obniżenie wysokości obowiązku naprawienia szkody do poziomu, za który oskarżony T. faktycznie powinien ponieść odpowiedzialność.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 437 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 1 kpk i art. 440 kpk Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 37 c) obniżył wysokość obowiązku naprawienia szkody orzeczonego w stosunku do oskarżonego R. T. na rzecz (...) S.A. w W. do kwoty 900,49 zł. (pkt I.12 a niniejszego wyroku).

Wymierzenie oskarżonym R. T. oraz P. W. przez Sąd II instancji nowych kar jednostkowych pozbawienia wolności za niektóre spośród przypisanych im przestępstw powoduje konieczność orzeczenia wobec nich na nowo również kar łącznych pozbawienia wolności. Aby to jednak było możliwe – konieczne było uprzednie rozwiązanie kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w zaskarżonym wyroku. W przypadku R. T. wiązało się to także z uchyleniem rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu wykonania tejże kary oraz o zaliczeniu okresu jego tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny. Rozstrzygnięcia takie Sąd odwoławczy musiałby bowiem wydać ponownie – w związku z nową karą łączną pozbawienia wolności (oczywiście gdyby uznał, że zachodzą ku temu odpowiednie przesłanki, o czym będzie jeszcze mowa).

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego R. T. zawarte w punkcie 15 i o warunkowym zawieszeniu jej wykonania, zawarte w punkcie 16, a także orzeczenie o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny, zawarte w punkcie 17. Ponadto Sąd Apelacyjny uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności wobec oskarżonego P. W., zawarte w punkcie 28 zaskarżonego wyroku (pkt I. 1 i 2 niniejszego wyroku).

Następnie zaś, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk, w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu R. T. w punkcie 1.8 niniejszego wyroku oraz w punktach 1, 2, 4, 5 i 9 zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny orzekł wobec niego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lata (pkt II niniejszego wyroku). Sąd uwzględnił w tym zakresie wnioski prokuratora co do wymiaru tej kary zawarty w jego apelacji – uznając równocześnie, iż kara łączna pozbawienia wolności w takiej wysokości w najpełniejszym stopniu spełni przesłanki jej wymiaru określone w art. 86 kk. Równocześnie Sąd Apelacyjny wyeliminował tutaj błąd, popełniony przez Sąd I instancji, stanowiący podstawę jednego z zarzutów podniesionych w apelacji prokuratora. Otóż bowiem rzeczywiście - orzekając karę łączną Sąd Okręgowy stwierdził w sentencji swego wyroku, iż orzeka ją „za zbiegające się przestępstwa opisane w punktach 2, 4, 5, 9, 12”. Co za tym idzie – wyraźnie pominął karę wymierzoną za przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie 1. Najprawdopodobniej było to efektem oczywistego przeoczenia, ale niewątpliwie wymagałoby to zmiany wyroku – gdyby Sąd Apelacyjny nie orzekał kary łącznej od nowa.

W tym miejscu przejść należy do kolejnej kwestii stanowiącej przedmiot zarzutu apelacji prokuratora, a mianowicie do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Wprawdzie wobec uchylenia orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Okręgowy oraz o warunkowym zawieszeniu jej wykonania zarzut ten formalnie stracił aktualność, to jednak Sąd Apelacyjny musiał tę kwestię również rozważyć – decydując o tym, czy istnieją podstawy do warunkowego zawieszenia wykonania nowej kary łącznej. I w tym zakresie Sąd Apelacyjny w pełni podzielił argumentację prokuratora zawartą w apelacji – uznając, iż brak jest podstaw do wydania takiego rozstrzygnięcia wobec R. T.. Nie pozwala bowiem na to jednoznaczne brzmienie regulacji art. 69 § 3 kk in fine. Przepis ten wprost stanowi bowiem, iż zawieszenia wykonania kary określonego wart. 60 § 5 kk nie stosuje się do sprawcy określonego wart. 64 § 2 kk. Tymczasem zgodnie z art. 65 § 1 kk - przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane wobec sprawcy określonego w art. 64 § 2 kk, stosuje się także do sprawcy, który z popełniania przestępstw popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu lub popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo związku mającym na celu popełnianie przestępstw mających na celu popełnienie przestępstwa oraz wobec sprawcy przestępstwa o charakterze terrorystycznym. Nie ulega więc wątpliwości, iż w/wym. ograniczenie zawarte w art. 69 § 3 kk ma zastosowanie także do sprawcy, który popełnił przestępstwo w warunkach określonych w art. 65 § 1 kk. Tymczasem oskarżony R. T. większości przypisanych mu przestępstw, za które wymierzono mu kary jednostkowe stanowiące podstawę orzeczenia kary łącznej dopuścił się właśnie w takich warunkach. Co za tym idzie – nie można wobec niego zastosować zawieszenia wykonania kary określonego wart. 60 § 5 kk. Podkreślić przy tym należy, iż pogląd taki znalazł już odzwierciedlenie i został ugruntowany w dotychczasowym orzecznictwie i literaturze (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 kwietnia 2013 r. w spr. II AKa 32/12, opubl. w KZS 2013/7-8/66, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r. w spr. IV KK 332/11, opubl. w OSNKW 2012/7/75, Jacek Giezek (red.), „Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz”,

WKP 2012, komentarz do art.69 Kodeksu karnego, teza 11 i 13, Andrzej Zoll (red.), „Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Komentarz do art. 1-116 kk”, Zakamycze 2004, teza 19, 20).

Uznać więc należy, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w tym przedmiocie było nieprawidłowe i nastąpiło z oczywistą obrazą art. 69 § 3 kk.

Oczywiście kwestia ta nie umknęła uwadze Sądu Okręgowego, który rozważał ją w uzasadnieniu swego wyroku. Co więcej – miał nawet na uwadze w/wym. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 roku w spr. IV KK 332/11. Sąd I instancji nie podzielił jednak na gruncie tej sprawy tezy zawartej w tym wyroku – uznając, iż orzeczenie to pomija cel wprowadzenia instytucji tzw. małego świadka koronnego. Sąd Okręgowy wyraził mianowicie pogląd, iż w tym przypadku zachodzi konkurencyjność dwóch norm prawnych, wzajemnie się wykluczających. Pierwszą z nich jest art. 65 § 1 kk zakładający, że przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawcy próbie, przewidziane w art. 64 § 2 kk (czyli przy wielokrotnym powrocie do przestępstwa), stosuje się także do sprawcy, który popełnia przestępstwo działając w zorganizowanej grupie przestępczej. Drugą z tych norm, jest natomiast art. 60 § 5 kk, który zakłada, że w wypadkach określonych w art. 60 § 3 i 4 kk Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności do lat 5, może warunkowo zawiesić jej wykonanie na okres próby wynoszący do 10 lat, jeżeli uzna, że pomimo niewykonania kary sprawca nie popełni ponownie przestępstwa, przy odpowiednim zastosowaniu przepisów art. 71 – 76 kk. Sąd I instancji przyznał przy tym, że z literalnego brzmienia art. 65 § 1 kk należałoby wnioskować, że do sprawcy, który dopuścił się przestępstw, działając w zorganizowanej grupie przestępczej, nie można zastosować instytucji probacyjnej, ponieważ ustawodawca jednakowo potraktował sprawcę popełniającego przestępstwo w warunkach art. 64 § 2 kk i sprawcę popełniającego przestępstwo w warunkach art. 65 § 1 kk. Idąc jednak dalej w procesie wykładni – Sąd Okręgowy stwierdził, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie przypadek, w którym oskarżony działający w zorganizowanej grupie przestępczej, skorzystał z instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. W takiej sytuacji – zdaniem Sądu Okręgowego - nie można postawić znaku równości między wielokrotnym recydywistą, zasługującym na szczególnie surową represję karną, a sprawcą działającym w warunkach art. 65 § 1 kk, który zgodził się na współpracę z organami ścigania, umożliwiając merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy i który winien być potraktowany znacznie łagodniej. W związku z tym Sąd meriti uznał, że w takim przypadku, w jakim znalazł się również R. T. (1), art. 60 § 5 kk stanowi *lex specialis* wobec art. 65 § 1 kk. W przeciwnym razie bowiem zatarłoby się *ratio legis* wprowadzenia przez ustawodawcę instytucji obligatoryjnego złagodzenia kary określonego w art. 60 § 3 kk, który jest swoistą nagrodą dla sprawcy za przełamanie solidarności przestępczej, a z punktu widzenia organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości stanowi istotne narzędzie do walki z przestępczością zorganizowaną, poprzez wprowadzenie elementu nieufności do środowiska przestępczego.

Sąd Apelacyjny nie podzielił jednak wyników tej interpretacji, która poszła stanowczo zbyt daleko. Nie można bowiem akceptować sytuacji, w której wykładnia celowościowa miałaby znaleźć prymat nad literalnym brzmieniem danego przepisu. W niniejszej sprawie natomiast, stosując taki właśnie rodzaj wykładni, Sąd Okręgowy doszedł wniosków stojących całkowicie *contra legem* w stosunku do obowiązującej regulacji. Potrzeba docenienia postawy procesowej oskarżonego, który ujawnił organom ścigania przestępczy proceder nie daje bowiem podstawy do zaniechania stosowania niektórych przepisów. Nie ulega przy tym wątpliwości, że R. T. zasłużył na daleko idące złagodzenie wymierzonych mu kar. I tak właśnie się stało, jako że wymierzone mu kary zostały nadzwyczajnie złagodzone. Nie oznacza to jednak, że tak nadzwyczajnie złagodzona kara miałaby zostać jeszcze warunkowo zawieszona – pomimo tego, iż nie pozwala na to literalne brzmienie jednego z przepisów kodeksu karnego.

Oczywiście – Sąd Okręgowy nie był związany wcześniej wydanymi orzeczeniami Sądu Najwyższego, czy jednego z sądów apelacyjnych i mógł nie podzielić wyrażonego w nich poglądu. Mógł również odrzucić poglądy wyrażane na temat omawianej kwestii w dostępnej literaturze. Powinien jednak w przekonujący sposób wytłumaczyć taką decyzję. Tymczasem argumentacja podniesiona w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku z całą pewnością nie jest tutaj przekonująca. Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak jest jakichkolwiek podstaw do tego, aby dopatrywać się przepisie art. 60 § 5 kk charakteru *lex specialis* w stosunku do art. 69 § 3 kk.

Co za tym idzie – Sąd Apelacyjny stwierdził, iż warunkowe zawieszenie wykonania kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej R. T. byłoby niedopuszczalne, w związku z czym nie wydał takiego rozstrzygnięcia.

To z kolei powodowało potrzebę odmiennego niż to uczynił Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia kwestii zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania oskarżonego T. na poczet wymierzonej mu kary. Wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy zaliczył bowiem ten okres na poczet wymierzonej mu kary łącznej grzywny (podlegającej wykonaniu). Skoro jednak kara pozbawienia wolności będzie podlegać wykonaniu, to okres tymczasowego aresztowania powinien zostać zaliczony właśnie na nią.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 63 § 1 kk Sąd Apelacyjny zaliczył na poczet kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. T. w punkcie II niniejszego wyroku okres jego tymczasowego aresztowania od dnia 22 listopada 2007 roku do dnia 24 lutego 2009 roku (pkt III niniejszego wyroku).

Jak wyżej wspomniano – wobec wymierzenia przez Sąd Apelacyjny również oskarżonemu P. W. nowych jednostkowych kar pozbawienia wolności – także co do niego zaszła konieczność orzeczenia od nowa kary łącznej pozbawienia wolności.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk, w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności wymierzonych oskarżonemu punktach I.9 i I.10 niniejszego wyroku oraz w punktach 23, 26 i 27 zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny orzekł wobec niego karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 2 lata i 5 miesięcy. Orzekając tę karę Sąd Apelacyjny kierował się zasadami analogicznymi do tych, które zastosował Sąd meriti. Kara łączna jest nieco niższa niż ta orzeczona w I instancji z uwagi na fakt, iż Sąd Apelacyjny wymierzył oskarżonemu dwie łagodniejsze kary jednostkowe.

W pozostałym zakresie natomiast Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na marginesie jedynie wspomnieć warto, iż zaskarżony wyrok wymaga również sprostowania oczywistej omyłki. W części wstępnej sentencji, zawierającej zarzuty z aktu oskarżenia, wśród zarzutów postawionych P. W. brakuje bowiem zarzutów z pkt. LXXIV i LXXV aktu oskarżenia. Po jego zarzucie LXXIII następuje bowiem od razu część dotycząca oskarżonego B. P..

Co przy tym ważne – w wyroku znajduje się rozstrzygnięcie co do obu w/wym. zarzutów (pkt 22 wyroku). Co za tym idzie – opisaną wyżej sytuację traktować należy właśnie jako oczywistą omyłkę, a nie błąd o merytorycznym charakterze. Z uwagi jednak na obszerność wyroku drugo-instancyjnego – Sąd Apelacyjny uznał, iż właściwsze będzie, jeśli sprostowania tej omyłki dokona Sąd Okręgowy.

W sprawie niniejszej oskarżony R. T. korzystał z pomocy obrońcy z urzędu w osobie adwokata J. K.. Koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu nie zostały opłacone, wobec czego Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze (Dz. U. Nr 25, poz. 187 ze zm.) zasądził z tego tytułu od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy kwotę 738 złotych – tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

W przedmiocie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk i zwolnił oskarżonych R. T., P. W. oraz B. G. od obowiązku ich uiszczenia - mając na uwadze ich sytuację finansową oraz wymiar innych nałożonych na nich obowiązków o finansowym charakterze.